

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Iсаї 21:11, 12

Вид. 143 Трав. - Черв. 2021 №3

ЗМІСТ

"Нехай Він зміцнить серця"	3
Чи ми зачаті до божественної природи?	7
Відкинення царя Ізраїлю	9
Чи Господь помер за ангелів?	10
Невикористані можливості	12
"Багато покликаних, та вибраних мало"	14
Коли припиняться можливості служіння?	15
Стисле викладення Божественного Плану Віків	18
Теперішня Правда: Заступник і Посередник	20
Три обманливих запитання	23
Чи є читання "Досліджень Святого Письма" вивченням Біблії?	25
<i>"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1</i>	

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“НЕХАЙ ВІН ЗМІЦНИТЬ СЕРЦЯ ВАШІ”

“А в вас хай примножить Господь, і нехай збагатить вашу любов один до одного, і до всіх, як і наша є до вас! Нехай Він зміцнить серця ваші невинними в святості перед Богом і нашим Отцем, при приході [присутності, parousia] Господа нашого Ісуса з усіма святими Його” (1 Солунян 3: 12, 13).

Ці слова адресовані не грішникам, а святим. Апостол перестерігає не тих, хто не має Духа Христа, Духа любові, і хто, ясна річ, не є Його, а тих, хто вже зачатий святим Духом любові. Примноження любові означає, що любов вже здобула владу в серці, опанувала розум, завдяки чому вона прогресує, підкорює і підпорядковує собі всі думки й поведінку в житті. І ця думка, що любов повинна примножуватися в серцях Божого народу, повністю узгоджується із загальним свідченням Святого Письма, що ми повинні *зростати* в благодаті, в знанні і в любові, наближаючись до “мети”, досягаючи її і тримаючись біля неї, оскільки Бог поставив її перед нами як критерій характеру, за який Йому буде вгодно нагородити нас свого часу. Це так, якби водойма все більше і більше наповнювалася чистою водою з прихованих джерел, поки, збільшуючись, не переповнилась би від її надлишку. Так і Господній народ повинен постійно примножувати любов, поки любов не збагатить, не *переповнить* усі думки, слова і поведінку в житті, не тільки приносячи благословення для власного зміцнення і зміцнення всіх, з ким він стикається, але й приносячи славу і хвалу Богу, від Якого походить це благословення.

Апостол згадує тільки любов, яка збагачується до братів і до всіх, але це передбачає любов, яка, перш за все, належить Богу, нашому Отцю. Не треба очікувати, що людина буде любити

своїх близьких у зазначеній мірі, якщо вона спочатку не навчиться любити свого Творця, не буде навчена Ним і не стане певною мірою копією Його дорогого Сина. Це повністю узгоджується з тим, що Господь сказав про повний змісту Закон: “Люби Господа, Бога свого, усім серцем своїм, і всією душею [істотою] своєю, і всім своїм розумом, і з цілої сили своєї! [Потім] люби свого ближнього, як самого себе!”. Жодна людина не може любити свого ближнього в цьому біблійному значенні, поки спочатку не полюбить свого Бога такою мірою, що буде не тільки готова, але й буде прагнути робити те, що приємне в Його очах, адже “Бог є любов, і хто пробуває в любові, пробуває той в Бозі” (1 Ів. 4: 16).

Одна з причин, чому любов у Божому народі не примножується швидше і не збагачується повніше, полягає в тому, що багато хто з нього був засліплений противником щодо справжнього характеру Бога і під впливом перекручених уявлень про Його характер не міг поклонятися Йому і любити Його в душі та в правді. Слава Богу за те, що світло пізнання Його зараз розсіює темряву і дозволяє Його дітям бачити Його в правдивому світлі, в Його славному характері! Слава Богу, що очі нашого розуміння відкрилися, і тепер ми можемо бачити крізь омани противника! (Об. 20: 3).

Слова апостола “як і наша є до вас” сповнені значення і сили. Павло і його товариші не навчали Євангелія, якого вони не цінували і не впроваджували в чин. Навпаки, у своєму повсякденному житті вони показували на прикладі цю багату любов, яка, переповнюючи їх, змушувала їх жертвувати власними інтересами, правами та привілеями заради Господнього

народу скрізь. Вони щодня, щогодини віддавали своє життя за братів і сестер, жертвували заради інших можливостями і привілеями свого земного життя, земних задовольень і т. д. Тому вони з особливою наполегливістю напучували своїх побратимів-християн йти за ними тим самим шляхом самовідданої, повної любові слухняності як наслідувачі Ісуса. І так повинно бути з усіма, хто напучує інших йти шляхом праведності та любові. Щоб їхні слова могли мати силу і значення, вони повинні підтверджувати їх прикладом у своєму житті. Коли вони вказують на “мету” досконалої любові, вони повинні наближатися до цієї мети у своєму повсякденному житті і, звичайно ж, мати її у своєму серці, своїй волі, своїх намірах. Тому, чи вони займають кафедру чи напучують інших тільки впливом свого повсякденного життя, вони є живими листами, які читають і знають усі люди, що спілкуються з ними. Темрява може ненавидіти їх і облудно наговорювати на них всяке лихе слово, але вона змушена “пізнати їх, що вони з Ісусом були” і навчалися в Нього; що в них один і той самий дух, одне і те ж ставлення серця, якими б спотвореними не були їхні природні схильності.

ЯК ПРИМНОЖУВАТИ ТА ЗБАГАЧУВАТИ ЛЮБОВ

“Ах, – скаже хтось, – я прагнув зростати в любові і вилити її на інших протягом багатьох цих років; але я не знаю, як її виховати. Що мені робити, щоб мати цю любов, яка переливається через край?” Апостол непрямо відповідає на це запитання: суть не в тому, що ми можемо зробити, а в тому, що Господь може зробити в нас і для нас. Ось його слова: “*А в вас хай примножить Господь, і нехай збагатить вашу любов*”. Це Господня справа, і ми мало чого можемо досягти самі. Тому чим раніше ми цього навчимося, тим краще. Струмки нашої любові повинні виходити з джерела любові, благодаті та правди – від Бога, адже “Бог є любов”. Ми почали отримувати Його Дух любові з того часу, як посвятилися Йому і почали жити для Нього, а не для плоті. У Нього є різні засоби і шляхи, якими Йому до вподоби примножувати нашу любов, щоб вона збагачувалася в нас, переповнювала нас і очищала від природного егоїзму, з яким ми, як і всі інші, повинні боротися.

Ці шляхи благодаті представлені нам у Святому Письмі під різними образами. Одним із

шляхів, одним із засобів є Боже Слово; іншим – Боже Провидіння; ще іншим – спільність Тіла Христа, святих. Господь використовує всі ці засоби для того, щоб наша любов примножувалася і збагачувалася. По-перше, Його Слово, основа нашої віри та надії, є також основою нашої любові, адже, прислухаючись до Його Слова, ми здатні спробувати і побачити, що Господь добрий, що Господь люблячий. І в тій мірі, в якій ми бачимо прояв Його любові і здатні розрізнити Його милостивий характер, в тій самій мірі ми маємо перед собою зразок, до якого повинні прямувати. Тому любов є стимулом для наслідування, як це виразив наш Господь: “Отож, будьте досконалі [святі], як досконалий [святий] Отець ваш Небесний”. Він – зразок, і ми повинні копіювати цей зразок настільки, наскільки це можливо в нашому повсякденному житті; але особливо ми повинні мати його як визнаний критерій для нашої волі, нашого розуму.

Апостол згадує Боже Слово як воду, яка очищає нас від скверни гріха і самолюбства, кажучи про “очищення водяним купелем у слові”, за допомогою якого Наречена повинна очиститися і стати придатною для співпадкоємства з небесним Нареченим (Еф. 5: 25-27). Слово Правди очищає наші серця, показуючи нам наші недосконалості в порівнянні з Божественними досконалостями. Більше того, воно підбадьорює нас [R4663] деякими обітницями, про мету яких апостол Петро говорить: “Через них даровані нам дорогоцінні та великі обітници, щоб через них ми стали учасниками Божественної природи” (Турк.). Якби не ці обітници, не ці надії, то наші прагнення, щоб ця любов примножувалася і збагачувалася, безсумнівно, поступилися б несприятливому впливу самолюбства та гріха в теперішньому часі. Але завдяки цим обітницям Слова Господь спонукає нас гнатися “до мети за нагородою”.

Боже Провидіння приходить нам на допомогу в різний час, щоб допомогти просуватися “до мети”, щоб допомогти примножувати любов і збагачуватися нею, адже якщо випадково той, хто в серці повністю посвячений Господу, забариться на шляху і буде обтяжений турботами цього життя, Господь з великої милості й любові, можливо, допустить, щоб його спіткало якесь нещастя або лихо в якості покарання, уроку, допомоги. Як висловлюється псалмист: “Твое

жезло й Твій посох вони мене втішать” (Пс. 23: 4). Саме завдяки цим Божим провидінням ми часто навчаємося уроків, які ніколи не змогли б засвоїти з одних тільки настанов Його Слова. Ці уроки закарбовуються, стають, так би мовити, вигравіруваними на скрижалях нашого серця і приносять нам довготривалу користь.

Ще одним шляхом благословення і настанови, який Господь надав і схвалив для святих і який, безсумнівно, виявився благословенням для всіх домочадців віри в їхньому прагненні до “мети”, є допомога, яку Господь постачає нам через “братів”. “Слово на часі своєму, яке воно добре” – можливо, слово поради або слово докору, або слово повчання. А можливо, це просто свідчення повсякденного життя братів і сестер, коли ми бачимо, як вони терпляче переносять лиха як добрі воїни, не нарікаючи, а приймаючи з радістю, з вдячністю, з вірою, з довірою все, на що може дозволити Божественне провидіння, впевнені, що все це приносить майбутнє благословення. Хоча спочатку може здатися, що цей шлях благословення є *від братів*, тим не менше, ми впевнені, що він є *від Господа*, хоча й через братів. А все тому, що брати, які надають таку допомогу на шляху, самі отримують допомогу від Господа. Так є від початку і до кінця: Старший Брат, а також всі брати, коли вони стають розвиненими членами Тіла Христа, з радістю допомагають настільки, що віддають своє життя за братів. І все це – Божа праця, результат Його Духа. Всіма цими різними засобами Бог викликає в нас і *хотіння* і чин для *виконання* за Своїм уподобанням, щоб ми примножували любов і збагачувалися нею.

Але хто такі “ви”, про яких говорить апостол? Чи він має на увазі, що Бог сприяє всім людям в тому, щоб вони зростали в любові і збагачувалися нею? Звичайно, ні. Переважна більшість людей не має жодного уявлення про Божу любов, яка тут згадується. У крайньому випадку, вони знають тільки про природну любов, та й то, як правило, зовсім мало. Коли апостол говорить: “А в вас хай примножить Господь, і нехай збагатить вашу любов”, він звертається до Церкви – не до номінальних членів Церкви, а до членів правдивої Церкви, “на небі написаних”, до тих, хто довіряє дорогоцінній крові Христа, повністю посвятився Господу і був зачатий знову святим Духом любові. Вони, і тільки вони,

згадуються тут. Доки ми залишаємося в цьому класі і є з цього класу, ми будемо підлягати дисципліні і повчанням Отця, бо “хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари,.. то ви діти з перелюбу, а не сини”.

МИ ДОЛУЧАЄМОСЯ ДО ЦЕРКВИ – ТІЛА ХРИСТА – НА ВИПРОБУВАННІ

Ці покарання, провидіння, дисципліна, повчання в слові праведності, а також допомога з боку братів належатимуть нам, поки ми є членами Тіла Христа. І тут ми повинні розрізняти між Тілом Христа в його зародковому стані в теперішньому житті і Тілом Христа в його удосконаленому стані у воскресінні. Тепер ми долучаємося до Тіла Христа, Церкви, на випробуванні, з розумінням того, що якщо ми будемо вірні, то будемо прийняті повністю і станемо членами Тіла Христа в славі, а якщо будемо невірні нашим обітам, нашим угодам, то не можемо бути членами цієї прославленої Церкви. Ми – учні в школі Христа, і нам необхідно засвоїти всі уроки, призначені Отцем, інакше нам ніколи не буде дозволено закінчити школу –отримати всі нагороди, які Він обіцяв тим, хто досягне подібності характеру Його дорогого Сина.

Саме з цією метою ми всі маємо напучення примножувати любов, поки вона не перебуватиме рясно в наших серцях. Той, хто відмовляється примножувати любов і збагачуватися нею, неодмінно буде відтятий від Тіла Христа, яким би не був його наділ. Як пояснює Господь у Своїй притчі про Виноградину і Галузки, кожна галузку (кожного окремого члена Христа), яка плід родить, плід духа любові, Отець очищає, щоб вона могла приносити ще більше цього дорогоцінного плоду; а кожна галузку, яка не приносить плоду любові протягом відповідного часу, буде відтята і більше не вважатиметься галузкою Виноградини, членом Тіла, і не матиме можливості брати участь у славі тих, хто вчинив своє покликання та вибрання міцним.

Тому дуже важливо, щоб ми не тільки стали членами класу, до якого є звернення “ви”, але й продовжували перебувати в цьому класі і підтримували своє становище вірністю і поступом під керівництвом і повчанням Господа. Ми повинні пам’ятати, що наша роль у цій справі – повністю підпорядкувати себе, свою волю і

дозволити Господу виробляти в нас хотіння і чин за Своїм уподобанням. Підпорядкування нашої волі означає не бездіяльність або байдужість, а звернення наших зусиль у тому напрямку, який Господь час від часу вказує нам через Своє Слово, через братів та сестер і через Своє провидіння, яке буде формувати наші шляхи. Нам не потрібно з тривогою думати про те, ніби Господь може забути дати нам необхідні уроки та досвід, щоб вести нас далі і спонукати збагачуватися в любові. Все, що нам потрібно робити, це пам'ятати, що Він вірний, і просити благодаті та сили, щоб йти Його шляхом, крок за кроком, коли ми бачимо, як він накреслений для нас Його провидінням і Словом. “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї”.

МЕТА ТАКОГО РОЗВИТКУ І НЕОБХІДНІСТЬ В НЬОМУ

Апостол у нашому тексті говорить нам, чому важливий прогрес. “Нехай” (це буде для того), щоб утвердити наші серця, зміцнити, заснувати, укоренити і зробити непохитними у святості. З Божественної точки зору недостатньо, щоб ми дізналися щось про любов, щоб почуття любові розбурхало наші серця, щоб у нас час від часу з'являлися великодушні почуття. Господь шукає “царське священство”, “обраний народ” (Турк.), цілком утверджений, міцно заснований у любові до праведності, щоб усяка неправедність, усякий гріх, усяка несправедливість були для нього гидотою. Він не тільки не любитиме беззаконня, але, як каже Святе Письмо, буде ненавидіти його. І той, хто дійсно любить праведність, повинен тією ж мірою ненавидіти беззаконня. Але це результат *зміцненого* характеру, і потрібен час, досвід і немало уроків з Божого Слова і книги досвіду, перш ніж характер стане настільки утвердженим, настільки кристалізованим, щоб бути міцним і непохитним у своїй відданості праведності. Саме з цієї причини Господь відгородив шлях Свого народу в цьому Євангельському віці і зробив життєвий шлях, шлях до Царства “вузьким”, повним труднощів, випробувань, які в результаті стають іспитами і відсівають тих, хто не розвиває характер, який Господь схвалює і за який Він обіцяє участь із Христом у Його Царстві.

Хтось може сказати: “На жаль! Якщо критерій характеру настільки високий, що повинен бути

бездоганним перед Богом, Який досконалий, то як я можу сподіватися досягти його?” І так могли би сказати всі ми, якби досконалий критерій був критерієм для *плоті*, адже всі ми засвоїли з апостолом, що “не живе в мені, тобто в моєму тілі, добро [досконалість]”. І в нас є натхненне Слово, яке підтверджує це: “Нема праведного ані одного”. Тому ми можемо бути впевнені, що Бог не прагне знайти в будь-кому досконалість плоті, і якби Він шукав досконалість в плоті, то не знайшов би її. Немає нічого нерозсудливого й неможливого в тому, чого навчає апостол. Це цілком розумна річ, і він каже, що наші *серця* можуть бути утверджені, зміцнені в святості перед Богом, нашим Отцем. Так, дійсно, мати бездоганне *серце* [волю-мотив-намір] – це щось зовсім інше, ніж мати бездоганну *плоть*. Серце, яке позначає волю, намір, бажання, представляє “Нове Створіння”. Плоть позначає саму себе. У своїй недосконалості і деградації як раба і слуги гріха *плоть* за шість тисяч років стала настільки недосконалою, що неможливо змусити її служити закону Бога досконалим чином; неможливо, щоб вона бездоганно корилася всім благим побажанням наших посвячених сердець. Саме Нове Створіння (новий розум) має досягти тієї стадії розвитку, коли *воно* буде *бездоганним* перед Отцем.

Цього не тільки можна досягти, але ми не можемо уявити собі жодного іншого стану, який був би прийнятним для Бога і відповідав нашому поклику. Він покликав нас бути Його Церквою, Його Царським Священством, щоб Він міг зробити нас придатними і підготувати до великої праці благословення всіх родів землі в якості членів Тіла Христа, інакше званого Нареченою, покликаною бути разом з небесним Нареченим у Його Тисячолітньому Царстві. Звичайно, Бог не міг вимагати менше, ніж те, щоб наші серця, наші наміри були в згоді з принципами праведності, [R4664] і щоб ці принципи контролювали наше повсякденне життя в міру наших можливостей. Так ми повинні прагнути позбутися усякої скверни плоті і духа, удосконалюючи святість в пошануванні до Господа (2 Кор. 7: 1). Все, що поступається цьому доброму бажанню і намаганню, не може бути прийнятним в очах Бога. Без цього ми не могли би сподіватися бути остаточно прийнятними як обрана Церква. Але яким розсудливим є це влаштування! З якою

радістю ми приймаємо Божественну волю! Як щиро ми хочемо покінчити з усякою недосконалістю і недоліком плоті, щоб випробування нашого нового розуму завершилися повним його утвердженням у праведності! Як ми прагнемо мати наші нові тіла, обіцяні нам у “першому воскресінні”, в яких новий розум може діяти досконало, без перешкод, без обмежень, і може прославляти Бога досконалим чином у кожному ділі і слові, а також у нашому серці, намірах! Це прийнятна річ перед Богом. Він сприймає це (через заслугу Христа) так, ніби ми абсолютно досконалі в слові і ділі, оскільки такий стан є бажанням нашого серця, нашої волі. Він просто чекає, аж цей характер *зміцниться*, стане постійним.

ЩОБ МИ БУЛИ УТВЕРДЖЕНІ – ЗМІЦНЕНІ – В ПРИСУТНОСТІ НАШОГО ГОСПОДА

Ми сприймаємо цей урок як своєчасний у тому сенсі, що хоча він стосувався Господнього народу протягом усього Євангельського віку, він особливо стосується нас, які живуть зараз під час “жнив”, у присутності Сина Людського. Зверніть увагу на слова апостола в нашому тексті про те, що весь цей розвиток у душі любові має на меті утвердити, зміцнити нас “в приході [присутності, *parousia*] Господа нашого Ісуса Христа з усіма святими Його”. Зараз ми знаходимося в цьому часі Його *присутності*, і нам слід уважно вивчити свої серця, щоб побачити, наскільки ми утверджені в праведності, у любові до неї, чи,

навіпаки, наша відданість праведності все ще непевна – хитається.

Можемо бути певні, що всякий, хто швидко не прийде до цього стану утвердження в праведності, буде випробуваний, просіяний і відкинений, тому що час укомплектування Тіла Христа вже поруч. Апостол запитує: “І хто встояти може?” Питання в тому, хто буде настільки утверджений в любові, щоб успішно перейти випробування і перевірки, необхідні, щоб довести це? Так ось, ми не повинні дивуватися тому, що зараз дозволені різні особливі випробування, неодноразові і блискавичні, які перевіряють і доведуть нашу відданість Господу і принципам любові. Однак ми не повинні знеохочуватися при думці про випробування, але повинні пам’ятати, що Той, Хто почав добру працю в наших серцях, почав її тоді, коли ми ще були грішними, давши за нас велику викупну ціну. І якщо Він так полюбив нас тоді, коли ми ще були грішними, то тим більше Він любить нас зараз, коли ми прийняли Його благодать, виправдалися від усіх гріхів вірою в Його кров і прагнемо йти Його слідами. І всі, у кого є таке бажання отримати Господні уроки, взяти з них користь і ставати щораз більше копіями Ісуса, мають запевнення, що це стається не їхньою силою, а силою Господа; і що якщо вони підкоряться Йому, Він удосконалив в них Свій дух любові, праведності й святості, щоб вони були готові до “спадщини святих у світлі”.

R4662 (1910 p.)

ЧИ МИ ЗАЧАТІ ДО БОЖЕСТВЕННОЇ ПРИРОДИ?

У словах “зачатий” і “зачаття”, які часто використовуються в Писанні, проводиться аналогія між духовним зачаттям та народженням і людським зачаттям та народженням. Однак ми не повинні розуміти, що духовне зачаття і народження в усьому схоже на природне. Це всього лиш наочна ілюстрація, щоб наптовхнути нас на думку. А думка полягає в тому, що ми зачаті святим Духом Бога з метою стати учасниками Божественної природи, і що всі духовно зачаті в даний час є зачаті саме з цією надією, з цим наміром і з цією метою. Власне тому апостол Петро говорить, що Бог “дарував нам дорогоцінні та великі обітниця, щоб через них ми стали учасниками Божественної природи” (Турк.).

Ми бачимо великий Зразок, нашого Господа Ісуса, в Якому були проілюстровані всі ці різні риси, які стосуються нас. Ми запитуємо себе: до чого Він був зачатий? Відповідь у тому, що Він, безсумнівно, був зачатий до Божественної природи; що Він не міг досягти досконалості на якомусь нижчому духовному рівні; що якби Він не вийшов “переможцем” у найбільш повному розумінні слова, Він не мав би нічого. Тому лише ті, хто досягне подоби Його характеру і буде переможцем – переможцем у найвищому сенсі цього слова, – будуть з Ним, щоб розділити Його славу і участь у Його Божественній природі. Ті, хто складатиме клас “Великої Громади”, не зміogli стати “більш ніж переможцями” (Diaglott). Іншими словами, вони зазнали б повного

“краху”, якби не Божественна пропозиція, яку ми знаходимо в Божому Слові для тих, “хто все життя страхом смерті тримався в неволі”, через що вони не можуть ходити задовільним чином, мужньо, слідами Ісуса, і “спасуться, але так, як через огонь”. Вони спасуться, змушені або відректися від Господа, або відстоювати праведність.

Ми бачимо, що ця “Велика Громада” отримує назву “переможці”, переможні, про що свідчать дані їм пальмові віття (Об. 7: 9), і ми читаємо, що вони “випрали одіж свою та вибілили її в крові Агнця”. Їм дістається більш низьке становище від божественного. Очевидно, що вони досягають цього становища скоріше через тиск, аніж добровільно йдучи слідами Ісуса. Якби Ісус був на їхньому місці, якби Він не зумів вийти “більш ніж переможцем” (Diaglott), Він зазнав би повної невдачі, тому що нічого не передбачалося, щоб примусити Його до чого-небудь або компенсувати недолік запалу з Його боку. Отже Він був зачатий до Божественної природи і не міг отримати нічого іншого. Але те, що Він робить для класу “Великої Громади”, є чимось зовсім іншим, ніж те, до чого вони були покликані і що мали привілей здобути, якби досягли цієї найповнішої міри подібності характеру до свого Господа.

ЧИ ВСІ ПОСВЯЧЕНІ БУЛИ ЗАЧАТІ ДО БОЖЕСТВЕННОЇ ПРИРОДИ?

Щоб відповісти на це, ми можемо використати ілюстрацію із земного життя, яка у деякій мірі допоможе нам. Скажімо, батько забажав дати зачаття синові за своєю подобою, своєю природою; і при зачатті цього сина, припустимо, отримали зачаття дві інші дитини. Припустимо, що в результаті народилася трійня – один син і дві дочки. У момент зачаття, як припускаємо, метою, бажанням, наміром був *син*, але результат приніс щось більше. Отже, дві дівчинки народилися від одного і того ж зачаття і були зачаті до однієї і тієї ж природи, і все ж при народженні є різниця. Так і при духовному народженні. Зачаття кожного було до Божественної природи. Проте “Велика Громада” не входила в початкові плани. Про них, звичайно ж, було відомо заздалегідь, але вони, якщо хочете знати, не перебували в первісному задумі.

У чому ж полягала відмінність між народженням дитини чоловічої і жіночої статі? Ми

розуміємо, що це делікатна тема, яка мало вивчена і викликає багато запитань, але наскільки ми розуміємо останні висновки науки, вони навчають, що *харчування* новозачатого немовляти протягом ранньої частини періоду вагітності вирішує, чи буде воно розвиватися як особа чоловічої чи жіночої статі, і протягом певного часу не можна визначити стать, поки з часом розвиток не приведе до тієї чи іншої форми. Але які елементи можуть привести до появи того чи іншого немовляти або який вид їжі найкраще підходить для появи на світ одного з двох, нам не варто обговорювати, але ми можемо бачити в цьому ілюстрацію на духовному рівні, що ті, хто найбільш рясно приймає благодать Бога, передану нам через Правду, отримують народження на Божественному рівні. Ці надзвичайно великі та цінні обітниця, дані нам, є духовною їжею, якою ми як Нові Створіння в зародку повинні харчуватися. Скільки б їжі не було, якщо з якоїсь причини ми не засвоюємо необхідного духовного харчу, ми будемо відчувати певну нестачу. Слова апостола, здається, підтверджують цю думку: “Даровані нам дорогоцінні та великі обітниця, щоб *через них* ми стали учасниками Божественної природи” (Турк.). Так ось, якщо ми не використовуємо їх, ми не станемо учасниками цієї природи. Але використовуючи ці надзвичайно великі та цінні обітниця, ми можемо зробити наше “покликання та вибрання міцним” і стати співспадкоємцями Христа на цьому найвищому рівні, а не на нижчому.

Ми хочемо доповнити думку про зачаття і народження двох різних класів в даний час – “Малої Черідки” і “Великої Громади”, – запропонувавши дві інші ілюстрації, які були представлені нашій увазі й ілюструють можливість отримання різних результатів від однакового зачаття в залежності від харчування. [R4666]

Одна з цих ілюстрацій стосується бджіл, а інша – мурашок. У випадку з бджолами, від одного і того ж зачаття з’являються три різних групи – бджолина матка, робоча бджола і трутень, і різниця, мабуть, полягає в кількості корму, який отримує кожна група. Бджіл, які повинні стати матковими бджолами, спеціально годують, а тих, які повинні стати робочими бджолами, годують іншою їжею; те саме з трутнями.

Існують також три групи мурах, і вважається, що, хоча всі яйця мають однаковий зовнішній вигляд і в них немає ніяких відмінностей, різні результати, мабуть, обумовлені в якійсь мірі різним харчуванням личинок під час їхнього розвитку.

Обидва ці випадки дуже добре ілюструють те, про що ми говорили стосовно Церкви і

Великої Громади. Клас Церкви в особливий спосіб харчується Правдою Божого Слова, великими і цінними обітницями. Ті, які харчуються ними, можуть здобути розвиток до найвищого рівня, Божественної природи, тоді як інші, які не харчуються так, які не одержують такої їжі, народяться на нижчому рівні.

R4665 (1910 p.)

ВІДКИНЕННЯ ЦАРЯ ІЗРАЇЛЮ МАТВІЯ 21: 1-17

Заголовний текст:

“Осанна Сину Давидовому! Благословенний, хто йде у Господнє Ім'я! Осанна на висоті!”

ХОЧА Бог передбачив, а пророки провістили, що юдейський народ відкине Ісуса і не прийме Його як свого Царя, тим не менше, все відбулося так, ніби наслідки не були передбачені і провіщені. Пророцтва справдилися. Сьогоднішнє дослідження ілюструє це. Ісус представив Себе Ізраїлю як їхній Месіанський Цар якраз за п'ять днів до Свого розп'яття і саме в той день, коли Він, як Божий Агнець, повинен був бути прийнятий ними, щоб вони могли “перейти” і як народ стати позаобразними левитами, з-посеред яких мали бути вибрані позаобразні священики. Їхня нездатність прийняти Ісуса в призначений час анітрохи не завадила Божественному влаштуванню, адже всі юдеї, визнані гідними бути духовними левитами і духовними священиками, були вибрані, хоча народ був відкинутий. Решту з цих духовних, позаобразних священиків і левитів Бог збирає відтоді з поган. Згодом усі вони, серед яких Ісус є Первосвящеником, будуть прославлені на духовному рівні. Тоді почнеться велика месіанська праця для Ізраїлю і через Ізраїль для всіх народів світу. Таким чином, свого часу очікування Ізраїлю здійсняться в більш грандіозних масштабах, ніж вони коли-небудь мріяли. Авраам, Ісак і всі пророки стануть князями, правителями по всій землі. Ізраїль, відновлений до Божественної милості, буде “помилуваний” Богом через прославлену Церкву і стане шляхом для Божої милості, щоб вилити на людство багатства благодаті.

СУБОТА У ВІФАНІЇ

Суботній день перед розп'яттям Великий Учитель провів у домі Лазаря, Марти і Марії. Його слава поширилася завдяки чуду, вчиненому

над Лазарем. У суботу ввечері після заходу сонця в Його честь було дано вечерю. Саме тоді Марія помазала Його дорогоцінними парфумами, які, за словами Ісуса, були помазанням для Його поховання. Аромат цих парфумів дійшов до нас крізь століття. Наступного ранку, щоб виконалося Писання, Ісус послав привести ослицю і її мале осля. Ослиця, ймовірно, була білою, так як, за звичаєм, ізраїльські царі їздили на білих ослах. Натовп, який прийшов подивитися на Ісуса і Лазаря, якого Він вивів із гробу, сповнився захопленням, вітаючи Ісуса вигуками як “Сина Давида”, Великого Царя, Месію! Деякі книжники та фарисеї звернули на це увагу і порадили Ісусу зробити їм зауваження. Він відповів, що якби народ відмовився вітати Його, то кричало б каміння, тому що за багато століть до цього було пророчо написано: “Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці”. Маленька процесія попрямувала до Єрусалима; натовп супроводжував її вигуками і стелив свій одяг і пальмове віття, щоб осел міг ступати по них в знак пошани до великого Царя, Якого вони упізнали тільки частково, невиразно, не розуміючи ще більшої слави і честі Його пізнішого відкриття в кінці цього Віку, коли “схилиться кожне коліно... і визнає... кожен язик” Його.

“ДІМ ПОРОЖНІЙ ДЛЯ ВАС”

Чотири місяці тому ми проїжджали по історичній дорозі з Віфлеєму в Єрусалим, думаючи при цьому про велику подію з цього уроку. Дорога огинає схил Оливної гори з помірним ухилом, поки раптом поворот дороги і різкий спуск в долину Гінном (Геєнну) не відкриває вид на Єрусалим. Знову і знову ми проходили

цією частиною дороги, відзначивши, де Учитель зупинив маленьку процесію і плакав над містом, кажучи: “Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуєш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх [для безпеки], та ви не захотіли! Ось ваш дім залишається порожній для вас! Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки [того дня] не скажете: Благословенний, Хто йде у Господне Ім’я!” (Мт. 23: 37-39).

[R4670] Наше серце співчуває юдейського народу. Ми згадали про те, як у національному масштабі “їхній дім залишався порожній” протягом вісімнадцяти століть, і вони зазнавали переслідувань навіть, на жаль, з боку тих, хто називався іменем Христа! Ми особливо раділи, знаючи, що “час недолі для Якова” скоро закінчиться, і час, коли вони увійдуть в стосунки Нової Угоди з Богом, скоро настане (Єр. 31: 31; Рим. 11: 27). Ми раділи, знаючи, що скоро Еммануїл у славі Свого Царства об’явиться, і кожна плоть побачить славу цього Царства. Тоді Господь вилле на Ізраїль дух молитви і благання, і вони будуть дивитись на Того, Кого прокололи (Зах. 12: 10). Ми з радістю думаємо про те, що “той день”, коли вони скажуть: “Благословенний, хто йде у Господне Ім’я”, вже поруч. Але, як ми вважаємо, відповідно і

час особливої милості для духовного Ізраїлю повинен наближатися до кінця.

Те місце, де Ісус зупинився, щоб пророкувати про майбутнє Ізраїлю, було тим самим місцем, яким трохи згодом рухалася армія Тита, щоб зруйнувати Єрусалим і в умовах голоду, врешті, здійснити знищення міста, захопивши, як кажуть записи, дев’яносто сім тисяч полонених. Один мільйон сто тисяч чоловік, кажуть, загинули від голоду і війни. Землю навколо міста Єрусалима римляни густо заставили хрестами, на яких розпинали юдеїв, аж поки не забракло місця, каже історія.

ОЧИЩЕННЯ ОБРАЗНОГО ХРАМУ

В’їзд Великого Учителя в Єрусалим викликав значне сум’яття. Він пішов прямо у Храм і наказав вигнати звідти міняйл і продавців голубів, які не мали права входити на його священні подвір’я. Так виповнилося пророцтво: “Ревність до дому Твого з’їдає Мене”. Жебраки, сліпі, кульгаві знову раділи Його служінню. І знову головні релігійні діячі того часу були роздратовані, вважаючи Його порушником їхніх порядків, і були незадоволені тим, що натовп голосно вигукував Йому хвалу як Месії, Синові Давида. Вони дорікнули Учителеві, який відповів згідно з Писанням: “Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу” (Мт. 21: 16; Пс. 8: 3)

R4669 (1910 p.)

ЧИ НАШ ГОСПОДЬ ПОМЕР ЗА УПАЛИХ АНГЕЛІВ?

ВИРАЗ “Заплата за гріх – смерть” відноситься до Божественного Закону в його загальному застосуванні. Ці слова стосуються не ангелів, а людських синів. Для них “заплата за гріх – смерть, а дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23). Цей вирок (покарання смертю) не був винесений, наскільки можна судити із записів, ангелам ні до їхнього гріха, ні після. Тому вони не знаходяться під таким вирокком. Єдиним вирокком, винесеним їм, було позбавлення їх Божої милості і товариства святих ангелів, а також обмеження їхнього спілкування з людством. Зараз вони несуть покарання, накладене на них.

Якщо ми запитаємо про причину, чому Бог повинен поводитися з ангелами інакше, ніж з людством, ми можемо сказати, що, очевидно, Він подає великий приклад або дає урок Своїх стосунків з людським родом, показуючи, яким

буде крайнє покарання за умисний гріх – гріх проти світла і Божественного повеління. Наскільки нам відомо, ангели не мали такого Божественного повеління. Вони отримали закон у своїй природі; і вони спотворили цей закон. Вони були створені на небесному рівні і використовували свою силу не з тією метою, для якої вона була дана. Але у випадку з людиною справи відбувалися інакше: Адам знав чітко, що Господь наказав йому не їсти заборонений плід, і якщо він скуштує його, то покаранням буде смерть. Це була справедлива пропозиція і добре зрозуміла.

БОГ ПОВОДИТЬСЯ З ЛЮДЬМИ НЕ БІЛЬШ СУВОРО, НІЖ З АНГЕЛАМИ

Однак Бог не є недобррозичливим або несправедливим у стосунку до людей, і в деяких відношеннях ми можемо сказати, що поводження Всемогутнього з людською сім’єю було більш

милостивим, ніж з упалими ангелами. Гляньмо: ці ангели, засудженням яких було виключення з числа праведників, безсумнівно, пережили жахливі часи протягом останніх 4000 років. Принаймні, деякі з них, які мали хоч якусь любов або співчуття до праведності і хоч у якійсь мірі зберегли належний критерій характеру, повинні були пережити жахливі часи в спілкуванні і відносинах з більш розбещеними, впалими. Ми зобов'язані припустити, що деякі з них, особливо після смерті нашого Господа на хресті і Його воскресіння, прагнули виконувати Божу волю і протистояли всьому, що суперечило б Його волі, і що вони піддавалися жорстоким знущанням з боку інших, усякому поганому поведженню тощо. Ми знаємо, що деякі з цих нечестивих духів використовують можливість проявляти себе таким чином по відношенню до тих з людства, хто потрапляє під їхню владу, тому ми повинні припустити, що ті ж злі, впалі духи будуть виступати проти тих, хто прихильний до праведності.

Ми повинні припустити, що, принаймні, протягом декількох сотень років деякі з цих ангелів сильно постраждали за свою спробу коритися Богу в тих умовах, в яких вони перебували так довго. Навіть якщо вони гідні осуду, ми вважаємо, що вони страждають набагато більше, ніж людство, тому що у випадку з батьком Адамом йшлося про ті чи інші страждання протягом 930 років, але після закінчення 930 років його страждання закінчилися. Йому також не довелося терпіти муки від демонів протягом 930 років. Тепер, якщо ми порівняємо 930 років досвіду ангелів з 930 роками Адама, ми прийдемо до висновку, що його досвід був кращим. Адаму було дано зрозуміти, хоча й невиразно, що очікується Відкупитель, тоді як ангели трималися в невіданні, не знаючи, яка Божа мета щодо них, і понад 4000 років вони могли тільки здогадуватись, яким буде наслідок. Протягом всього цього довгого періоду часу вони страждали більше, ніж могла страждати будь-яка людська істота. Так Бог показує різноманіття Своїй мудрості, Свого знання і сили в різних обставинах і умовах.

Він міг вчинити з людством приблизно так само, як з ангелами, і просто накласти на людей певні обмеження, але Він вирішив зробити людство ілюстрацією для користі ангелів і людей,

щоб показати, яким в кінцевому підсумку буде характер Його відносин з усіма Його створіннями. І тепер, коли ці ангели, які каюлися, понесли достатнє покарання за свою неслухняність, можливість звільнення буде надана тим, хто вірно витримає випробування, на "Суді Великого Дня". Ми розуміємо, що ангели, які не захочуть жити праведно, будуть відсічені смертю, Другою Смертю, а ті, які залишаться вірними, будуть відновлені до попереднього стану. Так у всьому цьому є явлена Божа мудрість.

Тепер про другу частину запитання: що стосується того, чи мала *смерть* нашого Господа якийсь вплив на цих ангелів. Ми не бачимо способу, яким відкуплення, надане Богом через Христа, стосується ангелів, оскільки Ісус помер тільки за рід Адама. Справедливість ніколи не виносила смертного вироку ангелам, наскільки можна судити по записах, а лише винесла їм певне покарання за ту поведінку, яку вони обрали, і Бог не відновить їх у Своїй милості без повного, всебічного випробування. Інакше їм ніколи не повернути колишнього становища, а ті, хто не витримає випробування, у кінці отримають смертний вирок.

Отже, наша думка полягає в тому, що життя Христа мало на них вплив тільки в якості ілюстрації принципів Божественної діяльності. У них була можливість бачити, що Бог справедливий і ні в якому разі не виправдовує винних. Вони також можуть бачити, що у випадку з винним людським родом Бог виявив милосердя, надав йому Відкупителя, і що всі, хто знаходиться під осудом смерті, повинні бути звільнені від цього вироку. Вияв Божої благодаті є в тому, що Він *послав* Свого Сина стати Відкупителем світу людства і дати людям можливість бути відновленими до Його милості. [R4665]

УПАЛІ АНГЕЛИ НЕ МАЮТЬ УЧАСТІ В СТРАЖДАННЯХ ХРИСТА

Виникає питання: чи можна сказати, що будь-який з цих упалих ангелів, які якийсь час, можливо, багато століть, жили осторонь гріха і намагалися виконувати Божу волю, переносячи переслідування від нечестивих духів, має участь у стражданнях Христа?

Ми відповідаємо, що не можна сказати, що вони мають участь у стражданнях Христа, тому що тільки Тіло Христа може мати участь у цих стражданнях. Звичайно, можна сказати, що вони

певним чином страждають задля праведності, але це, як нам здається, не зовсім вірний вираз. Швидше вони страждають за свої гріхи. Якби вони були праведними, їм не потрібно було би страждати, але оскільки вони робили погано – грішили, – на них прийшли ці страждання.

Може виникнути запитання щодо тексту: “Бо вгодно було [Отцю], щоб у Нім перебувала вся повнота, і щоб Ним поєднати з Собою все, примиривши кров’ю хреста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне” (Кол. 1: 19, 20). Ми не вважаємо цей уривок натяком у будь-якому сенсі слова на те, що “кров хреста” має якесь відношення до спасіння ангелів. Отцю було до вподоби, щоб у Христі мешкала вся повнота в тому значенні, що Він повинен мати повну владу – не тільки владу над людиною, а й над усім, небесним і земним. Від початку Отцю було вгодно, щоб через Нього примирити все зі Собою. Людина позбулася єдності з Богом. Тому Божа воля була в тому, щоб Христос привів людину до єдності з Богом. Впалі ангели також позбулися єдності з Богом, і Божа воля була в тому, щоб і вони були приведені до єдності. У всьому, що опинилося в безладді, слід було навести лад. Єгова довірив все це Христу, щоб виправити, так само як Цар може сказати своєму державному міністру або генералу: “Тепер ти займись цією справою; придуши повстання, де б воно не відбувалося; дивись, щоб

не залишилося ніякого заколоту; приведи все в підпорядкування, щоб у всьому моєму володінні був мир і лад”. Так само Отець каже Господу Ісусу, щоб Він як Його представник привів все до ладу – як земне, так і небесне.

Ця праця примирення стала можливою тільки “кров’ю хреста Його”. Річ не в тому, щоб кров Його хреста була потрібна для здійснення всього цього примирення. Кров Його хреста була потрібна в тій мірі, в якій це стосувалося *Його* Самого. Тільки виявившись вірним до смерті, та ще й смерті хресної, і тільки завдяки такому прояву вірності наш Господь міг отримати право виконати все це. Отже, кров хреста мала вплив не тільки на людство, але в першу чергу на Самого Господа Ісуса, бо *Він* отримав перше благословення від крові Свого хреста.

Ще одним благословенням від крові хреста було приписання її Церкві, дому віри, щоб дозволити їм стати співучасниками в жертві з Ним, беручи участь у Його стражданнях. І третє благословення від цієї крові буде стосуватися світу людства під час Тисячолітнього віку. Саме Його власне звеличення завдяки цьому дає Йому законну владу в Божому Плані бути виконавцем Божих цілей у Тисячолітньому віці. Він Той, Хто має благословити ангелів і людей; Він повинен мати повний контроль над небесними і земними речами.

R4664 (1910 p.)

НЕВИКОРИСТАНІ МОЖЛИВОСТІ МАТВІЯ 21: 23-46

Заголовний текст:

“Тому кажу вам, що від вас Царство Боже відійметься”.

У цьому дослідженні Великий Учитель у двох притчах показує помилку, яку зробили релігійні діячі Його днів. Розуміння цих притч дає більш чітке уявлення про причину, яка призвела до відкинення Ізраїлю від Божественної милості на деякий час. До речі, ми також повинні пам’ятати, що номінальний тілесний Ізраїль був прообразом номінального християнства. Отже, ми можемо очікувати приблизно таких самих умов і ставлення зараз, у “жнивному” часі цього християнського віку. Щоб зрозуміти силу вчень Господа тут і скрізь, необхідно пам’ятати, що

юдейському народу було обіцяне Боже Царство, образом якого в малому масштабі було царство Давида. Протягом століть вони очікували великого Царя, Месію, прихід Якого мав звеличити їх і зробити відомими як Боже Царство. Іван Христитель, прийшовши, щоб представити Месію, сказав юдеям, що якщо вони не покаються і не навернуться, у міру своїх можливостей, до згоди з Богом і Законом, то їм нічого очікувати участі в Месіанському Царстві. Ісус сказав людям, що якщо їхня праведність не перевищить праведність книжників і фарисеїв, то вони ні в якому разі не увійдуть у довгоочікуване Царство (Мт. 5: 20). Дві притчі цього уроку ілюструють те, що стояло на перешкоді більшості.

ПРАЦЮЙТЕ СЬОГОДНІ В МОЄМУ ВИНОГРАДНИКУ

Юдейський народ вважав себе Божим народом, готовим виконувати Його службу. Із ним поводитися не як з простими рабами, а швидше як зі синами. Всім було сказано йти і працювати в Божому винограднику; але вони розділилися на два класи, представлені двома синами в нашій першій притчі. Один із цих синів представляв зовні релігійних, побожних людей, які говорили: “Так, ми будемо служити Богу”. Однак насправді вони шукали не Божественного служіння, а служіння своїм сектам і партіям, а також своїх особистих цілей, почестей, впливу і переваг. Інший клас ізраїльтян, представлений у притчі іншим сином, не прикидався, що служить Богу, тому був затаврований як митники, грішники, блудниці. Проте, коли з’явився Ісус, коли прийшло послання від Івана, а потім вчення Ісуса і апостолів, ті ж митники, грішники і блудниці були єдиними готовими прийняти Його, тоді як релігійні, побачивши, що Його послання суперечить їхнім вченням, відкинули Його. Так одним із звинувачень проти Ісуса було: “Він їсть із митниками та з грішниками” і приймає їх.

ЙОГО ЗВАЛИ “ПРИЯТЕЛЕМ ГРІШНИКІВ”.

Друга притча показує Бога як господаря великого виноградника, в усіх відношеннях добре облаштованого і обладнаного для Його цілей. Цей Виноградник представляє юдейський народ і Божественні обітниці, дані цього народу – Закон і всі постанови Угоди Закону для його розвитку. Господар цього Виноградника здавав його в оренду винарям, в обов’язки яких входив догляд за виноградом і плодами, а також передача господарю врожаю, за винятком частини, яку вони могли залишити собі. Винарями були видні релігійні діячі, про яких Ісус сказав: “На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте” (Мт. 23: 2, 3). Господар належним чином вимагав повернення своєї власності і посилав рабів для отримання своєї частини плоду. Але винарі, замість того щоб дати те, що належало їхньому Пану, знущалися над ними, били, вбивали і каменували.

Цими рабами були пророки давнини, послані до Ізраїлю. Їм належалося найкраще ставлення і достаток плодів лагідності, доброти,

терпеливості і т. д. Замість цього проводирі Ізраїлю поводитися з ними як зі зловмисниками. Декого з них каменували, декого побили, декого жорстоко вбили, а декого розітнули на шматки. Деякі з них поневірялися в овечих та козячих шкурах і мешкали в земних ямах і печерах, бо їх не цінували. Їх не сприймали як представників Господаря виноградника. Нарешті Господар послав Свого Сина, кажучи: “Матимуть пошану до Мого Сина” (Хом.). Але ці винарі, релігійні діячі часів нашого Господа, вирішили вбити Його і захопити Його спадок. У них чомусь склалося враження, що вони можуть панувати над Божою спадщиною, і що будь-кого, хто докоряв їм, показував їхнє лицемірство або звільняв народ від підпорядкування їм, ким би він не був – навіть спадкоємцем, – вони мали право вбити. Вони розіп’яли Його.

Як, на нашу думку, вчинив би Господар Виноградника з тими нечестивими винарями, які, забувши про право власності на виноградник, використовували його як свій власний, погано поводитися з Його рабами і розіп’яли Його Сина? Великий Учитель задав це запитання своїм слухачам, і відповідь не забарилася: Господар погубить цих нечестивців і віддасть Свій Виноградник іншим, які принесуть Йому його плоди.

Так і сталося. Книжники, фарисеї й учителі Закону, які користувалися Божими обітницями і благословеннями, а також своїми можливостями самолюбно і зі зневагою до Всемогутнього, були усунуті. Їхній уряд було знищено, а Божественна милість і привілеї як словесних знарядь Бога, якими вони колись вважалися, були відняті в них і віддані іншим – апостолам і їх спільникам – на протязі цього Євангельського віку.

Однак, оскільки тілесний Ізраїль був образом, картиною номінального Духовного Ізраїлю, нам не потрібно далеко шукати, щоб знайти дуже схожий стан речей сьогодні. Сьогодні ми також бачимо, як деякі високопоставлені представники Бога і Його Слова використовують своє становище, щоб закріпитися, мати владу над людьми, здійснювати свої власні помисли. Вони схильні до різких висловлювань і навіть “вбивства” всякого, хто приходить до них лагідно, смиренно, в ім’я Господа. Вони не вбивають їх буквально і не “пускають в них стріли”, але

обезглавлюють їх у сенсі висміювання. Вони пускають в них стріли гірких слів, наклепу і т. п.

Що буде робити Виноградар з такими слугами? Відповідь напрошується сама: можливості, якими вони користувалися, будуть у них відняті. Слава Богу, що наступним кроком у плані буде те, що Царський Син і всі раби, пов'язані з Ним, з якими поводитися неналежним чином, становитимуть нове “Царство дорогого Божого Сина” “під усіма небесами”. Справи більше не будуть довірені нікому, крім перевірених, випробуваних, вірних. Ісус, Якого відкинули, став “наріжним каменем” великого Божого

храму, яким є Церква. Як привілей бути Божим Царством в зародку був відібраний від юдеїв і переданий Христу та Церкві, так в даний час Його Царство в зародку буде повністю взято від землі – Його вірні будуть прийняті на небесний рівень і отримають силу і велику славу.

Той, хто спіткнувся об Ісуса, поніс втрату в тому сенсі, що розбився, але не втратив можливості бути відновленим. “А на кого він сам [цей камінь, Месія] упаде, то розчавить його” у Другій Смерті (Мт. 21: 44).

R4678 (1910 p.)

“БАГАТО ПОКЛИКАНИХ, ТА ВИБРАНИХ МАЛО” МАТВІЯ 22: 1-14

БАГАТО з нас у минулому недостатньо добре розуміли, що жоден з уроків Великого Учителя не був даний буквальною мовою, що всі вони були символічними, як читаємо: “Без притчі нічого Він їм не казав” (Мт. 13: 34).

У нинішньому дослідженні ми маємо ще один гарний урок, який має характер притчі і стосується Царства. Ми могли би запитати, чому Біблія має стільки уроків про Царство? Чи не тому, що Боже Царство – єдина надія світу? Хіба ми не вчимося цього щораз більше? Віра в майбутнє Царство Бога під усіма небесами почала слабнути менш ніж через два століття після смерті апостолів. Замість того, щоб бажати, щоб сподіватися стати Нареченою Христа, бути разом з Ним у Його славному Царстві для повалення гріха, сатани, смерті і для підняття людства під час тисячолітнього царювання, прийшла нова віра і нова надія, яка суперечила Писанню. Ця небіблійна надія повчала християн, що вони повинні очікувати земного Царства, запровадженого ними самими, в якому папи будуть царювати як представники Ісуса, а кардинали і єпископи – як представники апостолів і “Малої Черідки”, яким обіцяно прийде Царство.

Відтоді праця Церкви – “будувати себе найсвятішою нашою вірою” – поступилася місцем небіблійному шляху нехтування Церквою і наполегливій праці для світу при необґрунтованому припущенні, що обов’язок Церкви – наvertати світ. Важко підрахувати збитки, завдані таким чином. Заради чисельності були занижені критерії і прийнята світськість, і сьогодні християнство

знаходиться в сумному становищі щодо справжніх учень і високих моральних критеріїв.

ВЕСІЛЬНА УРОЧИСТІСТЬ

Оскільки Месія повинен бути Великим Царем землі під час Свого посередницького правління, Отець благоволить, щоб у Нього була “Наречена”. І цей Євангельський вік відведено для того, щоб знайти цей клас Нареченої, яка складається з багатьох членів, і розвинути його. Царство – це велика нагорода, яку Отець має дарувати Своему Синові, і яку повинна розділити Церква, Наречена Христа. Притча з нинішнього дослідження показує поклик цього класу Нареченої, класу Царства, від днів Ісуса до укомплектування і прославлення цієї громади. Ніде Ісус не показаний як той, хто кличе Свою Наречену. Це було показано на прикладі Авраама, який образно представляв Отця, та Ісака, який образно представляв Ісуса. Слуга Авраама, посланий покликати Ревеку стати Нареченою Ісака, образно представляв святий Дух, праця якого в цьому Євангельському віці – привести до Христа клас Нареченої, “вибраних”.

Отже ця притча показує поклик Царем на Весілля. Юдейський народ, діти Авраама за плоттю, був запрошений до цієї високої честі від часу надання Угоди Закону на Сінаї. Століття за століттям вони чекали звістки, що весільна гостина готова. Нарешті, коли прийшов Ісус, Він сповістив їм: “Все готово! Приходьте на гостину!” Вони ж обтяжили себе життєвими турботами – торгівлею, політикою і своїми релігійними вигадками. Вони не проявили жодного

інтересу до цієї звістки і навіть побили деяких рабів, апостолів та інших, які намагалися допомогти їм і повернути їхню увагу до Великої Гостини, яка була їхнім особливим привілеєм.

ТОЖ ПІДІТЬ НА РОЗДОРІЖЖЯ, І КОГО ТІЛЬКИ СПІТКАЄТЕ, КЛИЧТЕ ЇХ НА ВЕСІЛЛЯ

Всемогутній розгнівався і послав війська римлян, які “вигубили тих убійників, а їхнє місто [Єрусалим] спалили” у 70 році н. е. Тоді цар сказав своїм рабам: “Весілля має відбутися, навіть якщо ті, хто був запрошений, виявилися недостойними. Отже, йдіть на роздоріжжя і всіх, кого знайдете, приведіть на весільну гостину”. Як місто представляло юдейський народ, так роздоріжжя представляли весь світ – поган, яким була послана звістка про Царство після того, як плотський Ізраїль спочатку зрадів пропозиції, але тільки частково скористався з неї. Інша частина притчі показує три різних класи:

(1) Юдейських правителів, які відкинули Його.

(2) Тих, кого Ісус і апостоли покликали з вулиць і провулків свого міста і зібрали на духовний рівень.

(3) Потім надійшла звістка: “Ми зробили все, як ти звелів, і ще залишилося місце”. Тоді було відправлено послання йти скрізь до поган і вмовляти їх увійти, поки дім не наповниться – поки не збереться вибране число тих, для кого була влаштована гостина. У нашому дослідженні йдеться про те, що весілля наповнилося гостями – добрими і поганими. Іншими словами,

пропозиція брати участь з Христом у Його Царстві привабила як упалих від народження, так і тих, які мали перевагу від народження. Але Великий Цар влаштував так, що “весільна одежа” покриває всі недоліки найбільш і найменш недосконалих.

БЕЗ ВЕСІЛЬНОЇ ОДЕЖИ

Остання частина нашого дослідження показує перегляд і суд, які в кінцевому підсумку повинні відбутися серед запрошених на весілля і прийнятих. Як ніхто не мав права увійти без весільної одежі – без визнання заслуги жертви Христа, – так ніхто не матиме права залишитися і брати участь у весільному святі, крім тих, хто зберігає своє становище довіри до Христа.

Той, хто зніме “весільну одежу”, буде неодмінно позбавлений привілеїв, якими користувався, і віддалиться від світла та благословень, наданих цьому привілейованому класу, у “зовнішню темряву” світу та номінального християнства, в якому незабаром настане великий час утиску, символічно представлений як “плач і скрегіт зубів”.

Чи не знаходимося ми зараз у часі перегляду гостей? І чи не знімають “весільну одежу” всі християни, які залишили свою віру в жертву Христа і прийняли еволюційні теорії та Вищу Критику? Чи не опиняться вони всі врешті-решт у зовнішній темряві, у сум’ятті, у непевності? І чи не будуть вони дуже засмучені у великому часі утиску, про який Писання каже, що він вже поруч (Дан. 12: 1)?

R4679 (1910 p.)

КОЛИ ПРИПИНЯТЬСЯ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ СЛУЖІННЯ?

ЧАСТО задають запитання: Якщо двері можливості вступити на “вузький шлях” закриються і хтось виявить, що він, як і раніше, знаходиться в серцевій злагоді з Господом і Його Планом, але позбавлений можливості служити, чи повинен він вірити, що він учинив своє покликання і вибрання міцним?

Ми відповідаємо, що не думаємо, що цей факт може служити підставою або приводом для висновку про те, що хтось вчинив своє покликання та вибрання міцним. Це можна розглядати швидше як вказівку на протилежне, але ми вважаємо, що в таких обставинах слід не сумувати, а зробити висновок, що якщо наші

серця залишилися вірними Господу, то зараз ми просто проходимо випробування віри, і що правильним шляхом буде твердо стояти у вірі, у дусі слів Йова: “Ось, Він убиває мене, та я не перестану надіятись” (Кул.). Схоже, Господь бажає, щоб Його народ постійно перебував у Його любові, і зробив так, щоб наше становище в Ньому, наш мир у серці залежали від нашої вірності совісті й обов’язку, або радше від нашої вірності обов’язку відповідно до нашої совісті.

Очевидно, Господь найбільше бажає, щоб ми день за днем були близько до Нього; щоб ми бачили, що не проходить і дня без намагання виконати Господню волю, і що якщо ми не

змогли виконати Божественну волю згідно з нашим уявленням про неї, ми повинні відразу ж прийти з цим до Престолу Благодаті в молитві й проханні, поки не отримаємо усвідомлення Божественного прощення і примирення. Таким чином, живучи день за днем, ми можемо бути впевнені, що перебуваємо в Божій любові, і кожен день можемо відчувати, що в цей день ми “вчинили міцним своє покликання та вибрання”; що ми перебуваємо в тому стані, який забезпечить нам “нагороду” в кінці шляху.

ПРИНІС БУВ БЛАГАННЯ ДО ТОГО, ХТО ВІД СМЕРТІ ЙОГО МІГ СПАСТИ

Але якщо нам здається, що в якійсь мірі ми відокремилися від Господа і Його любові, і нам не вистачає усвідомлення Його прихильності, ми не повинні робити висновок, що ми не є в правильному стані для повного прийняття Ним, бо ми знаємо, що наш Господь, коли наближався до кінця, відчував такі побоювання. У Нього було побоювання, що Він не повністю виконав усі умови, тому “з голосінням великим та слізьми” Він приніс був благання до “Того, хто міг спасти Його від смерті, і був почутий в тому, чого побоювався” (КJV). Він побоювався, що був невірним; Він побоювався, що якимось чином, ненавмисно, не зміг підкоритися Божественним вимогам.

Знову ж, пам’ятаємо, що у Свою смертну годину Він, з волі Отця, повинен був відчути, що Отець залишив Його і сховав від Нього Своє обличчя, так що Він вигукнув у муках: “Боже Мій, Боже Мій! Нащо Мене Ти покинув?”. Що Я зробив, щоб Мені було відмовлено в спілкуванні з Тобою? Тому, якщо це було вірно по відношенню до Нього, то може бути вірно й по відношенню до будь-кого з Його учнів. Тому наша совість не завжди може бути надійним провідником щодо прийняттого стану перед Господом. Так і апостол Павло, згадавши про факт, що інші можуть невірно судити про нас, і що для нього було несуттєвим, щоб його судили брати або хтось із людей, продовжив: “Бо я й сам не суджу себе”. Я розумію, що не здатний судити навіть у власному випадку. Є Той, Хто судить мене, – Бог.

Так і з нами. Ми зустрічали деяких осіб з дуже чутливою совістю, які постійно схильні дорікати собі в тому, що в них завжди щось не виходить, що вони завжди роблять щось не так. Схоже, що почувати себе так – їхній

нормальний стан. Такі особи можуть легко помилятися, аналізуючи свій випадок. Інші, навпаки, постійно відчують себе задоволеними, хоча і не знаходяться в повній згоді з Господом. Тому надмірно совісні і ті, кому не вистачає совісності в судженні про себе, повинні прагнути заповнити ці недоліки своєї совісті, щоб прийти до правильного судження, бути в згоді з Божественним судженням.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ РІСТ НЕОБХІДНИЙ

У той же час ми повинні пам’ятати, що все, що ми здатні зробити і що дозволить нам бути прийнятними, коли ми приходимо до Господа, – це прояв і підтримка віри. Ми не повинні вірити в себе, тому що така віра є простою самовпевненістю. Ми повинні усвідомлювати, що в нас немає нічого, що могло би зі схваленням бути сприйняте Богом. Ми повинні усвідомлювати, що постійно зазнаємо невдач, що ніхто не може відповідати досконалому критерію. Тому ми повинні постійно перебувати в стані, представленому [R4684] в Господній молитві “І прости нам наші гріхи”, відчуючи напевно, що ми згрішили, і одночасно намагаючись звести ці гріхи до мінімуму і бути настільки вірними, щоб з кожним днем їх ставало в очах Господа все менше і менше.

Але, виходячи з власного досвіду, ми вважаємо, що правильно думати так: “Чи я прожив сьогоднішній день якнайкраще, і чи всі рахунки з Господом у мене в порядку? А може є щось, що я можу, у світлі нинішнього досвіду, зробити завтра краще, ніж сьогодні? Чи можу я бути мудрішим, чи можу я бути сильнішим, чи можу я бути більш самовідданим?” Коли ми робимо *все, на що здатні*, ми повинні знати, що Господь не очікує від нас більшого.

Ми пам’ятаємо зауваження, зроблене певним братом на одній з конвенцій. Він сказав: “Я роблю все можливе і уповаю на Господа”. Ми пам’ятаємо нашу відповідь, що ми сприйняли це як чудове свідчення – що хтось в змозі сумлінно сказати, що він робить все настільки добре, наскільки це можливо для нього. Особисто ми *ніколи не знаємо*, чи зробили все, що могли. Ми завжди прагнемо побачити на наступний день, чи можемо зробити краще. Але якщо хтось досяг того, що зробив все від нього залежне, то він, безсумнівно, зробив добре. Іноді нам здається, що ми зробили все найкраще, але ми дуже рідко завершуємо день з висновком, що

ми зробили все, що могли, у кожному конкретному випадку, у кожному пункті дня. Тому ми намагаємося відзначити ті моменти, в яких ми могли би зробити краще, щоб скористатися з цього досвіду наступного дня.

Але якщо наші серця були вірні Господу, і ми служили Йому якнайкраще, прагнучи привести кожне слово, кожен учинок і кожна думку в повне підпорядкування Божій волі – якщо таким було наше намагання, – тоді ми можемо відчувати задоволення від того, що ми до вподоби Богу, що ми знаходимося в тому стані, який Він назвав прийнятним для Нього, що ми знаходимося на шляху до здобуття великої “нагороди”, яку Він має дати. Але нам це гарантоване не на *завтра*, а тільки на *даний момент*, тому Господь бажає, щоб ми жили мить за миттю і усвідомлювали Його благословення мить за миттю, а не думали, що наша справа вирішена і закінчена. Тому наше питання не повинно звучати так: “Чи будемо ми відчувати задоволення в якомусь часі в майбутньому?”, а радше: “Який мій досвід *зараз*, у *даний момент*?” Для кожного дня достатньо своїх випробувань і труднощів.

“ЧЕРЕЗ ВЕЛИКІ УТИСКИ ТРЕБА НАМ ВХОДИТИ У ЦАРСТВО”

Також запитують: Чи повинні ми припускати, що ніхто не залишиться по цей бік завіси після того, як праця Жнив буде повністю завершена?

Ми думаємо, що привілеї служби будуть існувати майже до самого часу утиску; що не буде тривалого періоду очікування, в якому в нас не буде жодних можливостей для служіння. Звичайно, це всього лиш припущення. Ніщо з того, що ми припускаємо, не викладено в Писанні безумовно, але існує так багато шляхів служіння, що нам важко собі уявити, щоб ми позбулися всіх можливостей служіння. Якби ми втратили публічне служіння, то все одно залишалося б багато служінь або можливостей для служіння приватно. Нам важко уявити собі виникнення таких умов у світі, при яких ми би втратили всяке служіння, публічне і приватне, до того, як час утиску настільки охопить світ, що зупинить бізнес і все інше. Ми очікуємо, що майже всі святі будуть взяті, коли час утиску стане настільки сильним, що не буде можливості для будь-якого служіння.

Однак припустимо для ілюстрації, що з якоїсь причини пошта закрийється або виникне інша ситуація, яка практично відокремить нас від

усього світу. У нас все одно будуть можливості служити один одному, і багато хто з Господнього народу виявив, що їхні найбільш суворі випробування припадають на служіння найближчим. Ми знаємо випадки, коли чоловікам було набагато легше служити іншим, ніж своїм сім'ям, своїм дружинам і дітям. Відомі випадки, коли те саме було з дружиною і з дітьми. Тому іноді наші найсуворіші випробування можуть бути безпосередньо в домі, а найкращі можливості для служіння, відповідно, можуть знаходитися зовсім поруч. Тому ми думаємо, що коли настане час, коли припиняться всі можливості служіння, це буде означати, що кінець близький і що час утиску вже тут. І якби хтось із нас був тут у таких умовах, нам слід було би побоюватися, що ми, напевно, будемо у “Великій Громаді” і матимемо свою частку в “часі утиску”.

З іншого боку, ми не знаємо, наскільки цей утиск, який охопить “Велику Громаду”, може прийти на “Малу Черідку”. Багато з “Малої Черідки” можуть потрапити в досить великі утиски. Ми знаємо, що всю Церкву, “Малу Черідку” і “Велику Громаду”, спіткають великі утиски. Святе Письмо говорить про “Малу Черідку”: “Через великі утиски треба нам входити у Царство”, і що через великі утиски “Велика Громада”, хоча і не зуміє отримати місце в класі Царства, буде придатною для свого становища. Тому буде “багато утисків” для обох класів. Можливо, це будуть утиски ззовні. На даний час ми не в силах сказати про це. Ми не бачимо ясно, що мав на увазі Господь, коли говорив: “Тож пильнуйте, і кожного часу моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутись, та стати перед Сином Людським”. Ми не знаємо, чи мав Він на увазі, що ми повинні бути визнані гідними уникнути всього цього зовнішнього утиску, який приходить на весь світ, і буквально стати перед Сином Людським в сенсі бути перенесеними як удосконалені Нові Створіння за завісу, чи, з іншого боку, Він міг мати на увазі “пильнуйте” у своєму житті і будьте настільки вірними Господу, щоб вважатися гідними встояти і не впасти в день присутності Сина Людського, уникнувши того, що гряде на світ, у тому сенсі, щоб не мати душевних мук, які прийдуть на світ, при цьому знаходячись в деяких утисках разом із ним.

СТИСЛЕ ВИКЛАДЕННЯ БОЖЕСТВЕННОГО ПЛАНУ ВІКІВ

ПЕРЕД закладенням світу Бог постановив у Собі великий План Спасіння, оскільки передбачив падіння людини і смертний вирок, який Він винесе їй. Протягом 1656 років до потопу Бог дозволяв святим ангелам демонструвати свою нездатність повернути грішника до праведності. Навпаки, зараза гріха поширилася на деяких святих ангелів, як сказано в Писанні: “І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали”. І народилися в них діти, які були велетнями і славними від віку (1 М. 6 розд.). Земля наповнилася насильством і гріхом до такої міри, що Бог сказав, що весь нахил людського серця тільки зло повсякденно. Передбачивши це, Бог улаштував так, що одне з водних “кілець”, яке все ще нависало над землею, повинно було впасти, викликавши потоп, який стер цей порядок речей, знищивши кожен людську істоту, крім праведного Ноя і його сім’ї, про яких написано: “Ной був чоловік... невинний у своїх поколіннях [не маючи домішки ангельського насіння]” (1 М. 6: 9).

Так ангели були випробувані, стикаючись з гріхом протягом століть, і всі бажаючі мали можливість переступити Божественні Закони. Неслухняні ангели згадані в Новому Завіті як ті, які не зберегли свого початкового стану, свого духовного становища, але вважали за краще жити на земному, тваринному рівні. Вони були обмежені ланцюгами темряви до великого Тисячолітнього ранку – позбавлені спілкування з Богом і святими ангелами, і їм більше не дозволялося матеріалізуватися і, таким чином, змішуватися з людством (2 Пет. 2: 4).

Коли настав час у Бога, Він покликав Авраама, щоб зробити його прообразом самого Себе і дати йому сина, Ісака, щоб той був прообразом Христа, а також покликати для Ісака наречену, Реваку, яка була би прообразом вибраної Церкви цього віку Євангелія. І як з Ревакою прийшли служниці, так з вибраною Церквою приходить клас “Великої Громади”. Як Авраам приніс Ісака на жертovníку в образі, і той був відновлений зі смерті в образі, так і Бог дійсно приніс Свого Сина в жертву в смерті і повернув Його зі смерті через воскресіння з мертвих. Як

усе, що мав Авраам, він віддав Ісаку, так і всі благословення, які Бог повинен дати всім іншим з людської сім’ї, які стануть Його народом, придуть через позаобразного Ісака. І коли Ревака стала нареченою Ісака і співспадкоємицею, вона розділила з ним усі радощі і привілеї, які належали йому. Так була представлена майбутня слава Церкви з Христом у благословенні всіх поколінь землі.

Більше того, подвійний образ є вжитий, щоб представити Христа, а саме: Ісуса – Голову, і Церкву – Його Тіло. На знак виконання цього образу апостол говорить нам, що всі посвячені переможці є членами класу Ісака: “А ви, браття, діти обітниць за Ісаком”. Церква як Наречена зображена у висловлюванні св. Павла: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” – за обітницею, що через нас світ отримає благословення (Гал. 3: 29).

ДРУЖИНИ АВРААМА БУЛИ ОБРАЗНИМИ

Хоча вищесказане є короткою синоптичною картиною цілого, подробиці життя Авраама представляють подробиці Божественного Плану Віків. Авраам мав обітницю, що він повинен бути батьком багатьох народів. Це означає, що остаточно багато народів світу стануть Божими дітьми, але тільки через Ісака і через обітницю, дану щодо праці Ісака. Більше того, провіщено, що Насіння Авраама буде як зірки на небі і як пісок на березі моря. Зірки на небі представляють духовне Насіння Авраама. Пісок на березі моря представляє численне земне насіння, людську сім’ю, повернену до життя під час Тисячоліття як результат плану відкуплення.

Св. Павло дає нам ключ до всієї справи, пояснюючи, що дружини Авраама були образами Угод, і це пояснює нам на перший погляд суворе поведіння з Агар. Авраам був слухняним Божественним вказівкам, а Божественні вказівки були сформовані так, щоби річ, представлена в образі, становила картину і урок для нашого повчання. Першою дружиною Авраама була Сарра. Св. Павло пояснює, що Сарра образно зображувала основну обітницю, а її ім’я, Сарра, означало “княжна”, “вельможна”. Ця Угода-княжна, від якої залежало виконання всіх інших,

є тією, яка виконує свою місію (мету) в розвитку духовного Насіння – Ісака: “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком”. Ця Угода не має ніякого відношення до розвитку інших Божих дітей, хіба що через клас Ісака, клас Посередника, клас великого Пророка, Священика і Царя, через якого всі Божі благословення повинні зійти на людство.

Оскільки Сарра повинна була служити прообразом духовних речей, вона була неплодною протягом довгих років, щоб навчити, що початкова Угода Бога з Авраамом буде неплодною (безплідною) протягом довгих століть. У той же час, щоб створити інший образ, служниця Сарри, Агар, була дана Аврааму за дружину. Сарра хотіла привласнити дитину Агари як Насіння обітниці – взяти як свою. Агар представляла Угоду Закону, укладену з Ізраїлем на Сінаї, як пояснює св. Павло. Дитиною, нащадком цієї Угоди був юдейський народ, Ізраїль за плоттю. Той факт, що Сарра намагалася визнати Ізмаїла своїм сином і тримала Агар в обіймах під час його народження, має на увазі, що Угода Закону з Мойсеєм, як її Посередником, деякий час робила Ізраїль спадкоємцем первісної Угоди, яка містила благословення для всіх поколінь землі. Але не такою була Божественна воля.

АПОСТОЛЬСЬКЕ ПОЯСНЕННЯ ОБРАЗІВ УГОД

І ось у відповідний у Бога час Сарра народила Ісака, який образно зображував справжнього спадкоємця Угоди, Обітниці. Народження Ісака було представлене, перш за все, у зачатті нашого Господа Ісуса Христа святим Духом до духовної природи і, згодом, у Його воскресінні до досконалої духовної природи. У більш широкому значенні, як пояснює св. Павло (ви, брати, як Ісак, діти обітниці), народження Ісака представляло зачаття святим Духом усієї Церкви, яка є Тілом Христа. Потім прийшли гоніння, знущання над Ісаком з боку Ізмаїла і наступне вигнання від Божественної милості Агари, Угоди Закону, та її сина, юдейського народу. Вони були вигнанцями на протязі століть і ось-ось повинні були померти – втратити свою національну ідентичність, бути поглиненими іншими народами, подібно до того, як Агар та Ізмаїл після вигнання блукали пустинею, поки не з’їли хліб і не випили воду, які мали зі собою, і Ізмаїл вже був готовий померти. Тоді Господній

ангел звернув їхню увагу на джерело води в пустині і, коли вони зміцнилися, порадив їм повернутися і підкоритися Божественному порядку – визнати Угоду Сарри і духовний Ізраїль. Ми вже впритул підійшли до цього пункту. Нещасні юдеї, втративши надію, готові були померти, відмовитися від будь-якої віри в обітниці. Але ось, у відповідний час, джерело надії оживлює їх, і вони мають послання, що існує духовний Ізраїль, а також природний Ізраїль, і що їхні благословення є земного характеру і повинні прийти до них через визнання прославленого Посередника Нової Угоди (Закону).

На цьому апостольське пояснення цієї чудової системи образів закінчується. І ми також були би схильні зупинитися на цьому, якби не те, що інші місця Писання ясно показують, що пізніше, після смерті Угоди Агари і після того, як основна Угода досягне своїх цілей у приведенні на світ духовного Ізраїлю, позаобразного Ісака, має бути запроваджена Нова Угода “після тих днів” – після проміжку Євангельського віку, особливо відведеного для розвитку позаобразного Ісака. На цю Нову Угоду посилається св. Павло. Обговорюючи цю тему, він каже про відновлення природного Ізраїлю до Божественної милості: “І це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні. Тож вони за Євангелією вороги ради вас, а [R4683] за вибором улюблені ради отців... Бо як і ви були колись неслухняні Богові, а тепер помилувані через їхній непослух, так і вони тепер спротивились для помилування вас, щоб і самі були помилувані. Бо замкнув Бог усіх у непослух, щоб помилувати всіх” (Рим. 11: 26-32).

Про ту саму велику Угоду, яка чекає Ізраїль в майбутньому, згадує пророк Єремія (Єр. 31: 31). Ізраїлю сказано, що після певних днів Бог укладе з ними Нову Угоду, не Сінайську Угоду – не Угоду Агари і, звичайно ж, не Угоду Сарри, яка народжує тільки духовний Ізраїль. Пророцтва про цю Нову Угоду є земними, реституційними. Під цією Угодою, “після тих днів”, Бог забере з їхньої плоті кам’яне серце і дасть їм серце з плоті – зробить їх людськими істотами з ніжним серцем, люблячими, добрими і т. д. Але Він не буде робити з них духовних істот або Нових Створінь.

Посередник цієї Нової Угоди, в розумінні Ізраїлю, буде Посередником, більшим від Мойсея, хоча і схожим на нього в тому сенсі, що Мойсей

був Його прообразом, маленьким вказівним пальцем. Навіть у цьому випадку Угода при горі Сінай (з Ізраїлем як класом Ізмаїла, який був народжений під нею) була образом значно більших благословень і підняття, які повинні бути досягнуті завдяки Новій Угоді (Закону). Для цього Господь не сплутує образи шляхом відновлення Агари в якості дружини Авраама після смерті Сарри, що мало би представляти відновлення Божественної милості до Ізраїлю і використання природного Ізраїлю в якості земного шляху Божественної милості та благословення для всіх поколінь землі. Замість цього Бог дозволив Агар перестати бути прообразом, після того як вона показала своє повне підпорядкування Саррі й після порятунку її сина, юдея, від загибелі. Коли Авраам після смерті Сарри взяв іншу дружину, Кетуру, у нас є всі підстави вважати, що вона також була прообразом і представляла третю Угоду. А її численні діти образно представляли численні народи, племена та мови світу, які в кінцевому підсумку стануть, під розпорядженням Нової Угоди, дітьми Всевишнього.

ВИЩІСТЬ УГОДИ САРРИ

Проте слід постійно тримати в розумі, що в цій серії образів Господь скрізь показував вищість Угоди Сарри. В одному сенсі слова Сарра була єдиною дружиною Авраама, тому що Агар і Кетура згадуються лише як наложниці. Таким чином, весь Божественний План зосереджений в обітниці: “І поблагословляться в потомстві твоїм

усі народи землі”. Проте юдей і його Угода Закону були використані Господом як додатковий засіб благословення і настанови для Церкви і світу. Схоже в майбутньому благословення, які придуть до Ізраїлю і через Ізраїль до всього світу під Новою Угодою, будуть залежати від першої Угоди, Угоди Сарри, духовної Угоди і її духовного Насіння – Христа, Голови і Тіла. Нова Угода може вступити в дію як краща Угода у порівнянні з Мойсеєвою тільки при наявності кращого Посередника, ніж Мойсей, “Посередника Нового Заповіту” – Христа. Він стане Посередником цієї Угоди і введе її в дію заради благословення всіх через Свої “кращі жертви” (за допомогою їх): по-перше, жертву Ісуса, основу всякого примирення з Отцем (“і ми через Нього”); і, по-друге, через прийняття Отцем Церкви як членів Тіла Христа на умові, згаданих св. Павлом: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові”. Це і є кращі жертви, які великий Посередник представляє Справедливості. Всі вони ґрунтуються на заслугі Божого Агнца, Який бере гріх світу. Його заслугу розділить, згідно з Божим улаштуванням, “Мала Черідка” (Царське Священство), яка не тільки вірою приймає заслугу Відкупителя, але й, за благодаттю, віддає своє життя. Вони стають мертвими з Ним, щоб також жити з Ним і розділити Його славу, честь, безсмертя, Царську посаду, священство, посередництво і т. п.

R4682 (1910 p.)

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА: ЗАСТУПНИК І ПОСРЕДНИК

ОДИН джентльмен, який вважає себе уповноваженим бути захисником Нової Угоди, але який ще не зрозумів, що Нова Угода не може бути Старою Угодою, вирішив винести нам догану, кажучи: “Чотири роки тому Теперішня Правда полягала в тому, що редактору “THE WATCH TOWER” потрібен був Посередник між Богом і ним самим. Три роки тому Теперішньою Правдою стало те, що йому вже не потрібен Посередник між Богом і ним. Чи не покинув редактор “THE WATCH TOWER” Теперішню Правду?”

Відповідаємо: Ні, редактор “THE WATCH TOWER” не покинув Теперішню Правду. Він зберіг всю Правду, яку мав тоді, і доповнив її. Світло розсіяло ще трохи пільми, так що він,

маючи ті самі думки, що й чотири роки тому, тепер бачить, що використовував неправильне слово, коли висловлював цю думку. Тепер він бачить, що йому слід було використовувати біблійний термін “Заступник” замість слова “Посередник”. Тепер він бачить, що він сам і інші в минулому використовували мову занадто недбало через загальну плутанину і замішання, що дійшли до нас з темних віків.

Тепер він бачить, що Святе Письмо ніде не говорить, що Церква має Посередника або коли-небудь буде мати Посередника, і що воно ніде не говорить, що Угода Жертви, під якою розвивається Церква, має Посередника. Редактор “THE WATCH TOWER” з кожним днем все

більше вчиться правильно розбирати Слово Правди, щоб використовувати тільки біблійні терміни. Писання каже: “Маємо *Заступника* перед Отцем” (1 Ів. 2: 1). Воно ніде не говорить: “Маємо Посередника між Богом і нами”. Редактор “THE WATCH TOWER” намагається допомогти Божому народу мислити і говорити правильно про велику працю Примирення за гріх, заслуга якої міститься в жертві Ісуса і привілей брати участь в якій дарований вибраним протягом цього Євангельського віку.

Той самий критик невинно запитує про який-небудь біблійний текст, який показує, що Церква, Наречена Христа, не потребує Посередника. Як нерозважливо! Хіба Біблія зобов’язується говорити про все, що не так? Хтось може подумати, що не потрібно володіти особливими здібностями, щоб зрозуміти, що між друзями немає необхідності в Посереднику. Ми ніколи про це не думали! Коли ми використовували це слово по відношенню до Церкви, ми використовували його бездумно, так само, як наші опоненти використовують його зараз. Ми використовували його, не помічаючи, що Біблія ніде не згадує про Посередника між Отцем і Церквою. А оскільки Теперішня Правда прогресивна, ми маємо більш ясне світло на ті ж факти, ніж чотири роки тому, навіть якщо тоді ми мали більш яскраве світло, ніж кілька років перед тим. Редактор “THE WATCH TOWER” з дитинства вірив в Ісуса як свого Відкупителя. Тоді він не розумів філософії Божественного Плану Віків, і все ж його проста віра була достатньою підставою для посвячення всього себе Господу і достатньою підставою для Божественного прийняття цієї жертви і зачаття святим Духом. Відтоді світло цієї жнивної пори сяє з роками все ясніше. Світло Теперішньої Правди не суперечить світлу минулої Правди, але підтверджує його і ще більше прояснює наше бачення, підсилює нашу надію і радість. І хіба це не відноситься до всіх з Божого народу, хто ходить зараз вузьким шляхом? Ті, хто зараз “прокидається” до усвідомлення того факту, що сімнадцять років вони були в темряві, вважають, що вони не ходили ці сімнадцять років по стежці “праведних,.. що світить все більше та більш аж до повного дня”. Останні сімнадцять років свого життя, сімнадцять років свого кращого християнського досвіду, вони вірили, що Виноградина і гілки

– одне ціле; що Голова і Його члени – одне ціле; що страждання Христа – одне ціле; що Церква доповнює нестачу скорбот Христа; що смерть Христа – одне ціле; що Церква стає мертвою з Ним жертвовно, після виправдання через віру в Його кров, Його жертву. Сімнадцять років вони вірили, що пророк говорив про страждання Христа (Голови і Тіла) і про подальшу славу; що бути мертвими з Ним означає христитися в Його жертвовну смерть, на відміну від смерті як покарання Адама; що пити з Його чаші означає брати участь у Його стражданнях, і наша надія в тому, що “коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити з Ним будемо”, і “коли терпимо [з Ним], то будемо разом також царювати”. Протягом сімнадцяти років ці друзі говорили нам, що вони з вірою і радістю сприймали почуття св. Павла з Фил. 3: 9-11, надію знайтися у Христі (як члени Його Тіла), не маючи власної праведності, яка від (Угоди) Закону, але яка через віру в Христа, яка від Бога через віру (не через Нову Угоду (Закону)), щоб ми пізнали Його й силу Його воскресіння (маючи частку в Його воскресінні як Його члени) та участь у муках Його (будучи учасниками страждань Христа), уподоблюючись Його смерті (не іншій смерті, ніж Його, але схожій – не смерті як грішника, але жертвовній смерті), аби досягнути якое (того) воскресіння (тих) мертвих.

Ми не нарікаємо і не скаржимося на цих друзів з причини великої втрати, якої вони зазнали – втрати духовного зору на Божі глибини, на “таємницю,.. а вона Христос у вас, надія слави!” Ми співчуваємо їхній втраті і пам’ятаємо слова Учителя: “Отож, коли світло, що в тобі, є темрява, то яка ж то велика та темрява!” Не намагаючись судити про серце тих, хто пішов від нас, ми можемо бути впевнені, що Господь не дозволив би їм піти без достатнього приводу. Ми розглядаємо втрату ними духовного зору як Божественний суд над ними так само, як розглядаємо відкриття очей їхнього розуміння як знак Божественної прихильності. Пам’ятаючи, що Господь не поводить доволіно ні з прийняттям Свого народу у світло, ні з вигнанням деяких з нього зі світла, ми зобов’язані припустити, що у цих наших друзів був такий стан серця, яким Господь не був задоволений. Урок для нас у тому, що ми повинні ходити у світлі і видаляти з нашого серця і, наскільки

це можливо, з нашої плоті все, що суперечить Божественним критеріям покори, лагідності, чистоти, справедливості, любові, “аби досягнути якомось воскресіння з мертвих”.

Перш ніж залишити цю тему, ми повинні відповісти на інше нерозсудливе запитання, а саме: Яку відповідь ми повинні дати на наступне:

Одна сестра, яка є власником майна, виявила, що її чоловік заволодів цим майном, рентою, грошима і всім, і повністю ігнорує її в цьому питанні. На її прохання дати їй частину власних грошей і майна, переданих їй батьком, чоловік розсердився і розшукав деяких наших опонентів. Останні, як ведеться, частково спотворили наше вчення про примирення за гріх. Чоловік заявив: “Ось що говорить моя дружина. Вона каже: Ісус не вмер за тебе; Він умер за мене, а не за тебе; я помру за тебе”. Що нам відповісти на це? Ми відповідаємо, що і під присягою не повірили б людині, яка намагалася обманом виманити у своєї дружини її власні гроші. Ми не віримо, що дружина говорила щось у цьому роді, і що вона так розуміє. Ми вважаємо, що чоловік спотворив висловлювання своєї дружини, точно так, як наші опоненти постійно спотворюють висловлювання “THE WATCH TOWER”. Напівправда може бути неправдою, якщо вона створює невірне уявлення або збирається зробити це. Правдиве висловлювання не послужило б цілям наших опонентів, тому що Правда логічна, як ніщо інше. Св. Павло зауважив: “Деякі лихословлять нас” (Гиж.). Те саме відбувається сьогодні. Суперечливі висловлювання наших опонентів просто дивні. На одному диханні вони говорять нам, що ми обманювали їх протягом сімнадцяти років. Потім вони кажуть, що ми все змінили за останні три роки. Наступного разу вони стверджують, що згодні з усім, що написано в “ДОСЛІДЖЕННЯХ СВЯТОГО ПИСЬМА”, однак при цьому виступають проти них, як тільки можуть. О непослідовність, ти не коштовність і не відображаєш ні краси, ні гідності!

ЗАПОВІТ ПРИ ЖЕРТВІ – НЕ НОВИЙ ЗАПОВІТ

У всіх наших працях за останні тридцять років ми вказували на те, що Нова Угода повністю вступить у дію в кінці цього Євангельського віку. Ми відзначали, що під цією Угодою для світу людства повинні прийти реституційні

благословення. Ми вказали на неї як на Угоду Кетури, окрему і відмінну від Угоди Агари, під якою розвивався природний Ізраїль, образно представлений Ізмаїлом, а також окрему і відмінну від первісної Угоди Авраама, образно представленої Саррою, насіння якої, Ісак, образно представляло Христа, Голову і Тіло. Ми бачили і звертали на це увагу інших, щоб вони бачили, що позаобразний Ісак – Христос, Голова і Тіло – є священником за чином Мелхиседека, Головою якого є Ісус, а Тілом – Церква; є великим священником, під владою якого Нова Угода повинна бути введена в дію для Ізраїлю і через Ізраїль для всього людства. Ми також відзначили, що вибрана Церква цього Євангельського віку, “Царське Священство”, повинна приносити жертву, як каже апостол: “Усякий бо первосвященик настановляється, щоб приносити дари та жертви”. Ми вказали на те, що наш Господь Ісус є великим Первосвящеником нашого ісповідання, що Він приніс Себе на жертву і вимагає, щоб усі [R4681], хто має бути з Ним на Його престолі, обов’язково були Його послідовниками після виправдання вірою в Його Кров. Ми вказали на те, що в Писанні це згадується як Угода над жертвою: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5). Ми пов’язуємо це принесення земної природи на жертву усіма, хто має стати учасником Божественної природи, з нагадуванням апостола в Євреїв 9: 23. Ми звернули увагу на те, що слово “жертви” стоїть у множині і відноситься не тільки до найважливішої жертви, складеної нашим Господом і Відкупителем, але й до жертв усіх тих, кого Він приймає як Своїх членів Царського Священства. Це – “кращі жертви”, які були образно показані в бичках і козлах образного Дня Примирення.

Ми бачили і згадували, що Церква як священники, перебуваючи під Угодою Благодаті, первісною Угодою, Угодою Сарри, має працю для виконання, пов’язану з Новою Угодою. Апостол каже, що “Він нас зробив [кваліфікував] бути здатними служителями [слугами] Нового Заповіту”. Але зараз ми бачимо більш ясно, ніж десять років тому, яким чином ми служимо Новій Угоді: що ми як члени Тіла Посередника цієї Угоди задіяні з Ним у підготовці до її запровадження. Ми служимо їй у тому ж значенні, що й Він, тільки в меншій мірі і не особисто, а

в Ньому, як “члени Тіла”, як члени “Царського Священства”, для якого “стародавнє минуло, ото сталося нове”. Зараз ми як ніколи ясно бачимо значення наших дорогоцінних відносин з Богом у Христі як членів позаобразного Ісака, через Якого Ізраїль і світ здобудуть милість під розпорядженнями Нової Угоди, яка вступить в силу, як тільки Царське Священство завершить призначену працю жертвування (Рим. 11: 27-30).

Наші опоненти можуть визнавати, що вони не згодні з “THE WATCH TOWER”, але вони не можуть погодитися між собою у жодній доктринальній речі. Вони, мабуть, також не бачать, що вишукування недоліків не є доказом. Нехай вони спробують викласти Божественний План Віків зі своєї точки зору. Вони не можуть цього зробити. Їхні теорії нелогічні і непослідовні. Вони беруть за основу наше логічне викладення і роблять кілька викрутасів і вихилясів, щоб це пасувало їм, не бачачи, що все, що вони додають або віднімають, призводить до великої плутанини. Це причина, по якій багато тих, хто залишає Правду, роблять кілька кроків за гаданим “новим світлом”, а потім назавжди йдуть в непроглядну зовнішню темінь зневіри і невпевненості у всьому.

Нехай ті з наших опонентів, хто чесний, спокійно сядуть і розберуться з Угодами і їхніми посередниками. Тільки так вони зможуть побачити слабкість свого нинішнього ставлення.

(1) Яка Угода була первісною, до якої був доданий Закон по чотириста тридцяти роках (Гал. 3: 17)?

(2) Чи правильно говорити про цю первісну Угоду як про ту саму, яку Бог обіцяв укласти

“після тих днів” і яку Він називає “Новою Угодою”?

(3) Якщо так, то яка користь від такої мови; вона хіба що вводить в оману і заплутує?

(4) Відомо, що св. Павло каже, що початкова Угода не мала Посередника, що це була одностороння Угода, яка не потребувала Посередника.

(5) І, навпаки, відомо, що Мойсеєва Угода, або Угода Закону, була образом Нової Угоди, і вона не могла бути образом Угоди, яка їй передувала.

Слід визнати, що Угода Закону з її священниками і їхнім служінням образно представляла Нову Угоду з її вищим, “царським священством”, позаобразним Днем Примирення і “кращими жертвами”, кров яких принесена в позаобразне Святе Святих для примирення за гріх і тіла яких були спалені за межами позаобразного табору (Євр. 13: 11).

Якщо образ не може відповідати своєму позаобразу, то, звичайно, його не можна “додавати” до позаобразу. Звичайно, не потрібно володіти великою мудрістю, щоб побачити це. “А ви, браття, діти обітниць за Ісаком” – діти первісної Угоди Сарри, безплідної протягом майже двох тисяч років.

Визволитель є нашим Заступником, через приписану заслугу Якого ми прийняті з Ним до членства в Духовному Насінні під Його “Угодою над жертвою”, що символічно показано в принесенні на жертву Ісака. Принесені на жертву з Ним і прийняті як Його члени, ми незабаром будемо разом з Ним становити великого позаобразного Мойсея (Дії 3: 22, 23), Посередника Нової Угоди (Закону) (між Богом і людьми) через Ізраїль за плоттю.

R4680 (1910 p.)

ТРИ ОБМАНЛИВИХ ЗАПИТАННЯ МАТВІЯ 22: 15-22; 34-46

Заголовний текст:

“Тож віддайте кесареви кесареви, а Богові Боже”.

За днів нашого Господа фарисеї та садукеї були релігійними провідниками. Вони утворили, так би мовити, трест, або союз, і рідко вдавалися до нападок один на одного, хоча їхні доктрини були прямо протилежними. Фарисеї визнавали Бога, пророків і Закон, вірили в майбутнє життя через воскресіння з мертвих, вірили в прийдешнього Месію, Який звеличить

їхній народ і через нього благословить світ. Садукеї не вірили в щось подібне – вони були агностиками, вищими критиками. Вони брали [R4687] від теперішнього життя все найкраще, ставлячи під сумнів майбутнє існування. Фарисеї виступали проти Ісуса, бо Він не визнавав їх, а критикував, показував лицемірство їхніх претензій на досконалість і святість в дотриманні Закону і докоряв за відсутність співчуття до бідних і менш показних.

Садукеї виступали проти Ісуса, тому що з їхнього погляду невіри Він був обманщиком. Та вони не обтяжували б себе протистоянням Йому навіть як обманщику, якби не розуміли, що Він здобуває вплив у народі, який, як вони боялися, рано чи пізно може призвести до порушення миру і погано вплинути на ставлення Римської імперії до юдеїв. Отже, хоча садукеї та фарисеї виступали проти Ісуса, їхнє протистояння було викликане різними причинами.

Тріумфальний в'їзд Ісуса в Єрусалим і вигуки натовпу "Осанна Сину Давидовому", Месії, пробудив заздрість в розумах фарисеїв. Але в садукеїв це викликало побоювання, що простий народ може повстати і вплутати свою націю в якусь сутичку з імперією. Фарисеї прагнули відвернути симпатії народу від Великого Учителя і для цього намагалися зловити Його на слові, поставивши запитання:

"ЧИ ГОДИТЬСЯ ДАВАТИ ПОДАТОК?"

Вони розсудили, що якщо Ісус скаже: "Це незаконно", то їм неважко буде заарештувати Його як керівника заколоту і таким чином змусити Пилата заповідати Йому смерть. Вони розсудили далі, що якщо Ісус відповість, що давати податок кесареві законно, то тим самим Він позбудеться симпатій натовпу, який вигукував "Осанна!" вслід Йому. Юдеї майже забобонно трималися ідеї, що вони як Боже Царство не повинні платити податки жодному земному царству – що це було би непоштиво, хіба що з примусу. Ми помічаємо, як майстерно вони намагалися заманити Учителя в пастку, хвалячи Його за правдивість і кажучи: "Учителю, знаємо ми, що Ти справедливий!" На додаток, вони намагалися переконати Його в тому, що вони цінують Його діяльність як Учителя – що Він за всяку ціну навчатиме світла, Правди. Вони так і сказали: "Ти... наставляєш на Божу дорогу". Далі, вони підкріпили свою позицію словами: "І не зважаєш ні на кого".

Ці підступні компліменти були з наміром заманити Його в пастку, але Він швидко відповів: "Чого ви, лицеміри, Мене випробовуєте?" Чому ви приховуєте свої ниці помисли, прикриваючись тим, що говорите від імені Правди? "Покажіть Мені гріш податковий". Буквально це була монета перепису, якою треба було сплатити податок. Вони передали Йому *динарія*, звичайну плату за денну роботу, яка дорівнювала за вартістю

приблизно сімнадцяти нашим центам. Ісус запитав: "Чий це образ і напис?" Вони відповіли: "Кесарів". Тоді Ісус сказав у відповідь: "Тож віддайте кесареві кесареві, а Богові Боже". Не дивно, що хитрі фарисеї не знали, як ввійти Його на слові! Навпаки, вони самі спіймалися, тому що всі їхні улесливі висловлювання свідчили у свідомості простих людей на Його користь.

КОТРОМУ ВОНА ДРУЖИНОЮ БУДЕ?

Потім садукеї, агностики, спробували заманити Великого Учителя в пастку, задавши одне зі своїх приготовлених запитань. Сім різних братів по черзі одружилися з однією й тією ж жінкою і всі померли раніше від неї. Кому з них вона буде дружиною у воскресінні? Вони не питали, кому вона буде дружиною на небесах або в чистилищі, або у вічних муках, тому що ні Ісус, ні юдеї не дотримувалися такого вчення. Фарисеї й Ісус вчили про воскресіння мертвих, і саме проти цього вчення садукеї направили своє саркастичне запитання.

Зверніть увагу на велич відповіді Учителя: "Помиляєтесь ви, не знавши Писання, ні Божої сили". Ви не розумієте вчення Святого Письма в цих справах, і у своєму запитанні ігноруєте велику Божественну силу, яка в часі воскресіння виявиться і виправить усі труднощі ситуації. Тоді Великий Учитель проінформував їх, що ті, хто (поступово) досягне воскресіння, хто повністю підніметься з гріха і смерті, "ні женяться, ані заміж виходять", але будуть безстатевими, як і ангели. Таким чином, на перший погляд велике і неспростовне запитання садукеїв провалилося, а їхнє неучтво було викрите.

КОТРА ЗАПОВІДЬ НАЙБІЛЬША?

Потім один із законовчителів спробував упіймати Господа в пастку запитанням про відносну важливість Божественних заповідей. Він запитав, яку з них Ісус вважає найбільшою зі всіх. Великий Учитель швидко розділив десять заповідей на дві, відповідно до Закону (5 М. 6: 5), і відповів: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою". Це найперша і найбільша (головна) заповідь. І друга подібна до неї: "Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять". Що міг сказати законник на таке коротке викладення Закону? Йому більше нічого було сказати. Йому відповіли так, як ніколи раніше.

ІСУС ЗВЕРНУВСЯ ДО ТИХ, ХТО ЗАПИТУВАВ

Великий Учитель запитав фарисеїв: “Що ви думаєте про Христа? Чий Він Син?” Вони відповіли: “Давидів”. Учитель запитав: “То як же Давид, у Дусі [пророчо], називає Його Господом, коли каже: Сказав ГОСПОДЬ Господові моему: Сиди праворуч Мене, доки покладу ворогів Твоїх до підніжжя ніг Твоїх? Отож, якщо Давид називає Його Господом, то як це Він син йому?” (Гиж.).

Звичайно, запитання було занадто глибоке для фарисеїв. Великий Учитель міг відповісти на всі їхні запитання, вони ж не могли відповісти на Його. З цього чудово випливає, що Месія по плоті народився в роду Давида. Але Божі цілі не були повністю досягнуті через Месію по плоті: Він віддав Своє тіло жертвним чином і був піднятий з мертвих на рівень слави, честі і безсмертя, “вище [від ангелів,] від усякого уряду і влади”. Ми розуміємо, що за днів Своєї плоті Він був Сином Давида, але у Своєму прославленні Він – Господь Давида, і Давид свого часу отримає через Нього не тільки воскресіння з мертвих, але й благословення участі в Месіанському Царстві. Таким чином батько Месії по плоті стане сином Месії слави,

Чиє земне життя повинно стати реституційною ціною за весь світ, включаючи Давида. Так і написано: “Замість батьків Твоїх будуть сини Твої, їх по цілій землі Ти поставиш володарями [правителями]” (Пс. 45: 17).

ІЛЮСТРАЦІЯ НА ПРИКЛАДІ ЗЕМНОГО ПРИНЦА

На одному з прийомів у Берліні один полковник зустрів незнайомого йому молодого офіцера, єдиною прикрасою якого був великий орден, всипаний діамантами. Полковник поцікавився: “Лейтенанте, що це ви одягли?” Молодий чоловік скромно відповів: “Орден, полковнику”. Полковник зауважив: “Це не прусський орден; Я не знаю такого”. “Англійський орден, полковнику”, – сказав молодий чоловік. “А хто вам його дав?”, – запитав полковник. Відповідь була: “Моя бабуся”. Старий полковник почав думати, що молодий чоловік кепкує з нього, і запитав: “А ким може бути ваша бабуся?”. На його превеликий подив і жах відповідь була: “Королевою Англії Вікторією”. Під цим одягом переховувався принц. Так і Ісус переховувався як великий Цар Слави. “Воно в світі було, і світ через Нього повстав, але світ не пізнав Його” (Ів. 1: 10).

R4686 (1910 p.)

ЧИ Є ЧИТАННЯ “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” ВИВЧЕННЯМ БІБЛІЇ?

ПЛАН щоденного читання дванадцяти сторінок “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА”, випробуваний багатьма, дає більше результатів у вивченні Біблії, ніж будь-який інший відомий нам спосіб. Ми вважаємо, що треба брати до уваги не *час*, який приділяється вивченню Біблії, а *кількість* виконаної роботи з вивчення і отриманої інформації. Ми всі знаємо людей, які провели дні, тижні і роки над вивченням Біблії і дізналися мало або майже нічого. Ми вважаємо, що ідея про те, що вивчення Біблії – це час, проведений за Біблією і читанням віршів, – помилкова.

Це дуже схоже на полювання чи рибальство. Деякі люди ходять на полювання щороку, і хоча вони багато полюють, це зовсім не свідчить про те, що вони багато вполювали. Деякі багато рибалють, але не ловлять багато риби. Вивчення

Біблії багато в чому схоже на це. Справа не в тому, скільки часу ми витрачаємо на вивчення уривка, а в тому, скільки інформації ми отримуємо з Біблії.

Шість томів “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” не призначені для того, щоб замінити Біблію. Існують різні методи вивчення Біблії, і ці підручники з вивчення Біблії складені таким чином, що самі по собі містять важливі елементи Біблії, а також коментарі або роз’яснення біблійних висловів точно за таким же принципом, за яким наш Господь і апостоли цитували Старий Завіт, а потім давали роз’яснення цих старозавітних уривків. Багато роз’яснень були такого роду, що якби ми не мали їх, тобто не мали конкретних тлумачень, то, можливо, ми б ніколи не змогли зрозуміти, як правильно їх застосовувати.

ЖНИВА – ЧАС ДЛЯ ЯСНОГО РОЗКРИТТЯ ПРАВДИ

Зрозуміло, застосування “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” базується на вченнях Господа і апостолів. Ми не вважаємо, що маємо повноваження давати якесь тлумачення, окрім того, яке вже було дане нашим Господом і апостолами або яке настільки відповідає їхнім тлумаченням і узгоджується з ними, що, на нашу думку, не залишає сумнівів у правильному застосуванні Писань, згаданих і пояснених.

Ті частини Біблії, які, як нам здавалося, ми колись добре розуміли, виявляється, ми не розуміли зовсім. Деякі речі, пов’язані з Викупом, пов’язані зі Спасінням, ми теж не розуміли. Озираючись у минуле, ми визнаємо, що вірили, що є Бог і що Він нагородить тих, хто старанно шукає Його, і що Він послав Ісуса, Свого Сина, але як і чому, ми не розуміли. У нас були неправильні уявлення про покарання за гріх; неправильні уявлення про те, чому Спаситель повинен прийти; абсолютно неправильні уявлення про те, що зробив Спаситель; неправильні уявлення про те, що Він повинен зробити в майбутньому, і якими будуть наші відносини з Отцем і Спасителем. Ми знали, у деякому значенні цього слова, що ми покликані бути синами, але як стати синами, що означає зачаття святим Духом та інші споріднені терміни, ми не розуміли; і на своєму шляху ми не зустріли жодної людини, яка би коли-небудь збагнула ці речі. [R4685]

Тому віримо, що у зв’язку з цим слід подумати про те, що привілей настільки ясного розкриття духовних речей є даний, очевидно, тому, що ми живемо в особливий час, в кінці Віку. Ми також вважаємо, що нинішні благословення земного характеру, такі як електричне світло, приходять з тих самих причин. Ми віримо, що будь-яке інше пояснення принесло б занадто велику честь людині, пов’язаній з його появою. Найбільш видатні уми у світі досліджували ці теми, але тепер, з Божої благодаті, ми прийшли туди, де завіса знята, і де ми можемо побачити справжнє значення Божого Слова – не просто одна особа, а сотні, тисячі.

Нам здається, що ми маємо правильне уявлення, якщо дивимося на це таким чином, а не вважаємо, що в нас є якась велика сила, яка дозволила зібрати воєдино велику систему теології, більш чудову, ніж усі інші системи теології

разом узяті – у тисячу разів більш чудову. Тому найпростіший спосіб пояснити це питання – визнати, що настав свій час у Господа, і Він направив до правильного розуміння.

Так от, якщо в наші дні Господь забезпечив нас чимось, про що в інші дні, крім днів апостолів, не було відомо нічого, якими б хорошими і мудрими ці дні не були, то для нас ігнорувати розвинену таким чином лінію вчення було би, вважаємо, ігноруванням Господнім провидінням. Однак кожен повинен думати сам за себе і відповідно до цього спрямовувати свою поведінку.

Якщо шість томів “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” є практично Біблією, розписаною по темах, з наведеними біблійними текстами-доказами, то ми без перебільшення можемо назвати ці томи Біблією в упорядкованому вигляді. Тобто, це не просто *коментарі* до Біблії, але практично сама Біблія, оскільки в нас немає бажання будувати якесь вчення або думку на якійсь особистій перевазі або особистій мудрості, але є бажання представити цілу річ відповідно до Божого Слова. Тому ми вважаємо безпечним слідувати цьому виду читання, цьому виду настанов, цьому виду вивчення Біблії.

Більше того, ми не тільки переконаємось, що люди не можуть побачити Божественний План при самотійному вивченні Біблії, але також бачимо, що якщо хтось відкладає убік “ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА” – навіть після того, як він користувався ними, ознайомився з ними, читав їх протягом десяти років, – ігноруючи їх і звертаючись тільки до Біблії, хоча він розумів Біблію протягом десяти років, наш досвід показує, що протягом двох років він поринає в темряву. З іншого боку, якби він просто читав “ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА” з їхніми посиланнями, але не прочитав жодної сторінки Біблії як такої, то після двох років був би у світлі, тому що в нього було би світло Писання.

Тому ми вважаємо, що ці “ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА” є великою підмогою, дуже цінною допомогою в розумінні Божого Слова. Якщо ці книги мають якусь цінність для нас, то, мабуть, тому, що ми бачимо в них *вірність Божому Слову*, і, наскільки дозволяє наше судження, бачимо, що вони знаходяться в повній згоді зі Словом, а не в антагонізмі з ним. Тому, читаючи їх вперше і, можливо, вдруге, і перш ніж прийняти щось як особисту

віру і переконання, ми повинні сказати: “Я не буду приймати це тільки тому, що так говорять ці “ДОСЛІДЖЕННЯ”, а хочу переконатися, що говорить Біблія”. Тому ми будемо вивчати Писання у світлі цих “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА”. Ми доведемо кожен пункт або спростуємо його, в залежності від обставин. Нас не влаштує ніщо інше, окрім ретельного дослідження Біблії з цієї точки зору.

Якщо після цього ми виявимо, що ці книги узгоджуються з Біблією, то ми будемо вважати, що мислили логічно, кажучи: “Тепер мені не потрібно буде проходити через цей процес кожен раз, коли я читаю “ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА”, тому що я переглянув ці тексти Писання і знаю напевно, що Новий Завіт підтверджує всі ці моменти”. У той же час, якщо при подальшому читанні ми прийдемо до того, що якась річ буде здаватися нам неясною, і ми згадаємо якийсь текст Писання, який здається нам не таким гармонійним з прочитаним, як ми думали раніше, ми вважатимемо своїм обов’язком одразу звернутися до Писання, бо Писання – критерій, і в цьому зверненні до Писання ми будемо прагнути зрозуміти, чи не помилилися ми в наших попередніх дослідженнях.

“І ВСІ БУДУТЬ ВІД БОГА НАВЧЕНІ”

Отже, ми по суті прийшли до висновку, що неможливо зрозуміти що-небудь про Біблію, якщо це не відкрито. Тому не будемо витрачати багато часу на те, що, як ми знаємо, роблять деякі, читаючи розділ за розділом без будь-якої користі. Ми не збираємося цього робити. Ми не думаємо, що це взагалі було вивченням Святого Письма. Вважаємо, що ми йшли шляхом, який був просто корисним для нас і для багатьох інших в минулому, коли ми просто були зайняті читанням Святого Письма. Ми б сказали, що якби той самий Небесний Отець, Який привів нас як Своїх дітей до цієї Правди, до цього розуміння Писання, мав якусь додаткову інформацію для нас, Він би якимось чином довів її до нашого відома. Тому ми не бачимо необхідності в тому, щоб просто читати Новий Завіт кожен день або кожен рік, і не вважаємо це за потрібне. Ми вважаємо, що Святе Письмо, яке говорить: “І всі будуть від Бога навчені”, має на увазі, що Бог Своїм призначеним шляхом доведе до нашого відома будь-яку рису Божественної правди, яка буде “своєчасною поживою” для дому віри.

Далі, ми б сказали, що тепер, переконавшись, у чому полягає Божественний План, ми зрозуміли, що прийшли туди, де апостол називає нас вмiлими послами Бога, вмiлими служителями Нової Угоди, і як слуги, як служителі Нової Угоди ми тепер несемо відповідальність за те, щоб розповісти про речі, які ми дізналися самі; що ми поставлені тут не для того, щоб перш за все читати Біблію, а щоб служити Господу і Його Правді. Однак було цілком властиво, щоб перш ніж ми прийшли до пізнання Правди і перебували в значній непевності розуму щодо того, чим є Правда, ми утримувалися від того, щоб говорити її кому-небудь ще.

Ми добре пам’ятаємо з особистого досвіду, що після того, як ми спробували вести вуличну проповідь і т. д., ми прийшли до висновку, що тут щось не так; що ми не розуміємо того, що намагаємося розповісти іншим; що ми не розуміємо достатньо добре, щоб правильно представити це і бути переконаними, що ми вірно представляємо Господа і Його послання. Тому ми сказали собі: “Ми припинимо будь-яке намагання вчити інших, поки самі не будемо знати, у що віримо”.

Вважаємо, що таким має бути ставлення кожного з нас. Навіщо нам намагатися проповідувати або вчити те, чого ми самі не розуміємо? Отже, після того, як Бог явив нам милість у цей час, даючи розуміння Теперішньої Правди, Він дав нам знання більшої міри Правди, ніж ми могли отримати за тисячу років, якби читали і [R4685] вчилися без сторонньої допомоги; і тепер ми можемо спробувати представити її іншим. Чому Він дав нам знання цієї Правди? Він хоче, щоб ми були “до всякого доброго діла готові”. Тому ми повинні вивчати, щоб мати можливість вільно говорити слово Господа і знати, що ми не спотворюємо Божественну мету, план і характер. Ми повинні більш наполегливо придивлятися до можливостей служби і вважати, що інформація, дана нам, була дана саме для того, щоб ми могли передати її іншим – тим братам і сестрам з Господньої сім’ї, частина з яких ще знаходиться у Вавилоні. У них, напевно, чесне серце, і вони дуже хочуть знати Правду, хоча, можливо, вельми засліплені, як і ми колись.

“ДОСЛІДЖЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА” НЕ ЗАМІНЯТЬ БІБЛІЮ

Таким чином, це не висування “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” в якості заміни

Біблії, тому що вони не замінюють Біблію, а, навпаки, постійно посилаються на неї. І якщо в когось виникають якісь сумніви щодо посилення або його підводить пам'ять, він повинен освіжити її і по суті переконатися, що кожна його думка знаходиться у згоді з Біблією – не просто у згоді з “ДОСЛІДЖЕННЯМИ СВЯТОГО ПИСЬМА”, а у згоді з Біблією.

Ми можемо відзначити, що доволі багато приятелів у Правді взяли за правило читати по дванадцять сторінок “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” в день, і ми не знаємо нікого, хто, дотримуючись такого способу і використовуючи різні засоби благодаті, надані Господом (Зоріння, зібрання свідоцтв, недільні зібрання, зібрання пілігримів, Веріанські уроки, тексти Манни і т. д.), відійшов би від Правди. Навпаки, ми також знаємо багатьох, які вважають, що давно знають ці речі, тоді як насправді вони не знають і половини того, що *знали* – забули більше половини того, що читали, і зараз спотикаються – йдуть у зовнішню темряву.

Ми не хочемо цим сказати нічого проти того, щоб хтось вчитувався в розділи, які він сам не розуміє, як не розуміють і інші, в надії, що йому засвітить якась істина. У нас немає заперечень проти цього. Він має повне право робити те, що хоче. Він має право витратити тижні і роки так, як забажає, але навіть у цьому випадку є шанс, що коли він матиме світло на щось, це буде не те світло.

Більше того, ми вважаємо, що просте *прочитання* дванадцяти сторінок “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” не є *вивченням*

у належному сенсі цього слова – ані вивченням Біблії, ані вивченням “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА”. Правильне вивчення полягає в тому, щоб вникнути в сенс кожного слова і кожного речення. Думка полягає в тому, щоб не дивитися, *скільки* хтось може прочитати, а переконатися, що він не йде далі, якщо чогось не сприймає або не розуміє – чи то мова йде про одну сторінку чи про двадцять сторінок. Ми не повинні [R4686] вважати це вивченням Святого Письма в тому чи іншому сенсі слова, поки наша думка не збагне річ з точки зору намагання дізнатися, чого вчить Святе Письмо, і прагнення пригадати ті місця Писання, які пояснені, а також інші тексти, можливо, не процитовані або процитовані лише частково.

Якщо хтось буде робити все це, то це буде не просто читанням, а *вивченням*. І з цього погляду той, хто кожен день читає дві сторінки “ДОСЛІДЖЕНЬ СВЯТОГО ПИСЬМА” із запропонованими уривками, пов'язаними з цими двома сторінками, за цей час вивчить більше Святого Письма, ніж він міг би зробити це будь-яким іншим методом. Кожен раз, коли хтось читає ці сторінки і згадує аналогічні або пов'язані місця Святого Письма, він практично на кожній сторінці бере для себе щось з усієї Біблії, від Буття до Об'явлення. Чи можна знайти будь-яке інше вивчення Біблії, яке б давало нам стільки ж користі за один і той самий час? Якщо можна, то ми повинні прийняти його. Якщо ні, то у нас є свій спосіб.

R4684 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.